Ἡ βία εἶναι ἡ μαμὴ κάθε παλιᾶς κοινωνίας ποὺ κυοφορεῖ μιὰ καινούργια.

ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ

Η ΜΑΜΗ

Ἀριθμὸς φύλλου 5
8 ΓΕΝΑΡΗ 1971
Τιμή : μισὸ μάρκο

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ»

Νέο κῦμα συλλήψεων στὴν Ἀθήνα

ΑΘΗΝΑ, Γενάρης.—

Ἕνα ἐκτεταμένο κῦμα συλλήψεων ἐξαπέλυσαν τελευταῖα σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα οἱ καταδιωκτικὲς ἀρχὲς τῆς χούντας. Οἱ συλληφθέντες, μόνο μέσα στὸ Δεκέμβρη, ὑπολογίζεται ὅτι ξεπερνοῦν τοὺς ἑκατό.

• ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ἀνάμεσα σ' ἄλλους, συνελήφθησαν οἱ συνδικαλιστὲς δημοσιογράφοι Λούης Δάνος καὶ Κώστας Παπαϊωάννου, μέλη τοῦ τελευταίου διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς Ἕνωσης Συντακτῶν Ἀθηναϊκοῦ Τύπου, ποὺ διαλύθηκε ἀπὸ τὴ χούντα.

• ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ συνελήφθη ὁ γνωστὸς ἀνακριτὴς στὴν ὑπόθεση Λαμπράκη, Χρ. Σαρτζετάκης. Πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι ὁ κ. Σαρτζετάκης συνελήφθη, γιατὶ συνέχιζε τὴν ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὸ πολιτικὸ ἔγκλημα, ποὺ σημάδεψε τὶς προδικτατορικὲς πολιτικὲς ἐξελίξεις.

• ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ συνελήφθησαν περὶ τὰ εἴκοσι ἄτομα. Κατὰ πληροφορίες, οἱ συλλήψεις αὐτὲς σχετίζονται μὲ ἀποτυχημένη ἀπόπειρα δραπέτευσης τοῦ κρατούμενου στρατηγοῦ Ἰορδανίδη.

ΑΥΞΑΝΟΝΤΑΙ: ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΡΕΟΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ

Ὁ χουντικὸς προϋπολογισμὸς τοῦ 1971

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ Κρατικὸ προϋπολογισμὸ τοῦ 1971, ποὺ κατέθεσε ὁ «ὑπουργὸς» Οἰκονομικῶν Ἀνδρουτσόπουλος, τὰ συνολικὰ κρατικὰ ἔξοδα θὰ εἶναι 72.900 ἑκατομ. δραχμές. Μέσα σ' αὐτὰ περιλαμβάνονται 14.000 ἑκατ. δραχμὲς γιὰ στρατιωτικὲς δαπάνες καὶ 7.000 ἑκατ. γιὰ τὴν πληρωμὴ τόκων καὶ χρεωλυσίων τοῦ δημόσιου χρέους πρὸς ξένους καὶ ἕλληνες τραπεζίτες.

Σύμφωνα μὲ τὸν προϋπολογισμό, τὸ δημόσιο χρέος πρόκειται νὰ αὐξηθεῖ κατὰ 8.500 ἑκατομ. δραχμὲς κατὰ τὸ ἐρχόμενο ἔτος, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει παραπέρα ἐξάρτηση τῆς χούντας καὶ τῆς κρατικῆς μηχανῆς γενικά, ἀπὸ τὰ διεθνῆ τραπεζιτικὰ συμφέροντα. Ἄς σημειωθεῖ, ὅτι σήμερα τὸ δημόσιο χρέος εἶναι πάνω ἀπὸ 58 δισεκ. δρχ., ἄρα στὸ τέλος τοῦ 1971, ὑπολογίζεται ὅτι, ἐξ αἰτίας τῶν διάφορων τραπεζιτικῶν κόλπων τῆς χούντας, ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία θὰ «χρωστάει» στοὺς διάφορους καπιταλιστές, τὸ μισὸ περίπου χρονιάτικο ἐθνικὸ εἰσόδημα.

ΣΕ ΓΕΝΙΚΕΣ γραμμές, μιὰ προσεχτικὴ ἐξέταση τοῦ καινούργιου ληστρικοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ μᾶς δείχνει ὅτι τὸ καθεστὼς διαμοιράζει τὸν ἱδρῶτα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ στοὺς στρατιωτικούς, στοὺς τραπεζίτες, καθὼς φυσικὰ καὶ στὴ συντήρηση τῆς τεράστιας κρατικῆς γραφειοκρατίας, ποὺ ἀπορροφᾶ 27 περίπου δισεκατομ. δραχμές. Τοῦτο φαίνεται σαφέστερα, ἂν παρατηρήσει κανεὶς ὅτι τρία περίπου ἑκατομμύρια ἀγροτῶν τῆς χώρας δὲν καταναλίσκουν περισσότερα ἀπὸ 12 δισεκατομ. δρχ. μονάχα.

Τὸ ἕνα τρίτο δηλαδὴ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδας ἔχει εἰσόδημα λιγώτερο ἀπὸ τὶς στρατιωτικὲς δαπάνες!

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ, ὅτι ἡ χούντα προσπάθησε νὰ κάνει προπαγάνδα ὅτι αὔξησε τὶς δαπάνες γιὰ τὴν Παιδεία, λέγοντας ὅτι τὰ κονδύλια στὸν τομέα αὐτὸ ἀνέβηκαν κατὰ 12%. Πρόσφατες ὅμως μελέτες ποὺ δείχνουν ὅτι μονάχα τὰ 7% τῶν ἑλλήνων ἐργαζομένων εἶναι εἰδικευμένα, καταλήγουν στὸ συμπέρασμα, ὅτι γιὰ νὰ ἀνέβει ἡ μορφωτικὴ στάθμη τοῦ λαοῦ, γιὰ νὰ ἐκπαιδευτοῦν δάσκαλοι, γιὰ νὰ χτιστοῦν σχολεῖα καὶ ἐργαστήρια κλπ., θὰ ἀπαιτηθοῦν δαπάνες μεγαλύτερες καὶ ἀπὸ τὸν στρατιωτικὸ προϋπολογισμό. Ἐξ ἄλλου, εἶναι γνωστὸ ὅτι μέρος τῶν δαπανῶν γιὰ τὴν Παιδεία καλύπτεται ἀπὸ δάνειο τῆς Διεθνοῦς Τράπεζας 20 ἑκατ. δολλαρίων, ποὺ ἔχει ἐπιτόκιο καὶ ἄλλα κόστη ἐξυπηρέτησης περίπου 10%.

Κι' ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ τοῦ προϋπολογισμοῦ: Οἱ δαπάνες γιὰ τὴν «δημόσια ἀσφάλεια» δηλ. πληρωμὴ χαφιέδων, ἐκπαίδευση βασανιστῶν κλπ., αὐξάνονται κατὰ 242 ἑκατομμύρια.

Ν. Δ.

ΣΥΓΚΡΟΤΕΙΤΑΙ ΤΟ Ε.Σ.Α. ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΛΟΝΔΙΝΟ, Γενάρης.—

Τὸ «Ἐθνικὸ Συμβούλιο Ἀντιστάσεως» (ΕΣΑ), ποὺ πρότεινε μετὰ τὴν ἔξοδό του ὁ Μίκης Θεοδωράκης, συγκροτεῖται, τελικά, χωρὶς τὴ συμμετοχὴ τοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου.

Διαπραγματεύσεις «κορυφῆς», ποὺ ἄρχισαν «μυστικὰ» στὸ Λονδίνο στὶς 7 Δεκέμβρη καὶ συνεχίζονται ἀκόμη, κατέληξαν, μέχρι στιγμῆς, στὰ ἑξῆς:

• ΣΥΜΦΩΝΙΑ πάνω σ' ἕνα «μίνιμουμ» πρόγραμμα καὶ συμμετοχὴ στὸ ΕΣΑ τῶν «ἀντιστασιακῶν» ὀργανώσεων ΠΑΜ, Δημοκρατικὴ Ἄμυνα καὶ «Ὑπερασπισταὶ τῆς Ἐλευθερίας».

• ΤΟ «ΜΙΝΙΜΟΥΜ» πρόγραμμα ἔχει στόχους ἀνάλογους μ' ἐκείνους τῆς χρεωκοπημένης συμφωνίας ΠΑΜ — ΠΑΚ — ΔΑ. Μὲ μιὰ — σημαντικὴ καὶ χαρακτηριστικὴ — ἐξαίρεση: Δὲν θίγεται καθόλου τὸ καθεστωτικὸ καὶ δὲν γίνεται κἂν λόγος γιὰ Συντακτικὴ Βουλή. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μποροῦν νὰ μετάσχουν οἱ βασιλόφρονες «ἀντιδικτατορικοὶ» ποὺ — ὕστερα ἀπὸ ἀντίδραση τοῦ ΠΑΚ καὶ τῆς ΔΑ — δὲν μετέχουν ἐπίσημα στὸ ΕΣΑ, σὰν ὀργάνωση «Ἐλεύθεροι Ἕλληνες» (ἀποστάτες καὶ βασιλόφρονες ἀξιωματικοί), ἀλλὰ μπαίνουν σ' αὐτὸ ἀπὸ τό... παράθυρο, μέσω τῶν «Ὑπερασπιστῶν τῆς Ἐλευθερίας». (Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε ὅτι ὁ πρώην βουλευτὴς τῆς ΕΡΕ Βολουδάκης, ἐνῶ διαπραγματευόταν ἀρχικὰ σὰν «Ἐλεύθερος Ἕλληνας», ἤδη μετέχει στὸ ΕΣΑ σὰν «Ὑπερασπιστής»...)

• ΣΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ διακηρύσσεται ἡ πολιτικὴ αὐτοτέλεια καθεμιᾶς ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις καὶ προβλέπεται ἡ συγκρότηση συντονιστικοῦ ὀργάνου γιὰ κοινὴ «ἀντιστασιακὴ»

→(Συνέχεια στὴν 4η σελίδα)

Ἀπολογισμὸς καὶ Προοπτικὲς

Ο «ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ» τοῦ Παπαδόπουλου, γιὰ τὸ χρόνο ποὺ πέρασε, καὶ οἱ «προοπτικές» του, γιὰ τὸ χρόνο ποὺ ἀρχίζει, ἰσοδυναμοῦν, πολὺ ἁπλά, μὲ βῆμα σημειωτόν. Ἀνίκανη νὰ ἑλιχθεῖ, μπροστὰ στὸ ἀδιέξοδο ποὺ φράζει κάθε προσπάθεια εἴτε γιὰ «φιλελευθεροποίηση» εἴτε γιὰ μονιμοποίηση καὶ νομιμοποίηση τοῦ καθεστῶτος, ἡ χούντα ἰσορροπεῖ σ' ἕνα πρόσκαιρα συμβιβαστικὸ σημεῖο. Δὲν τολμᾶ οὔτε νὰ ἀποκλείσει τὴν προοπτικὴ «φιλελευθεροποίησης», ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ τὴν πραγματοποιήσει. Αὐτὸ εἶναι ὁλοφάνερο. Τὸ ζήτημα εἶναι, γιατί; Μήπως γιατὶ ἡ δύναμη τῶν «σκληρῶν» ἐξισορροπεῖ τὴ δύναμη τῶν «παπαδοπουλικῶν»; Ἢ γιατὶ οὔτε οἱ μὲν οὔτε οἱ δέ, οὔτε ὅλοι μαζὶ ἔχουν τὴ δύναμη νὰ ἐλέγξουν τὶς ἐξελίξεις, ποὺ τὸ ὁποιοδήποτε «ἄνοιγμα» θὰ φέρει;

ΠΡΩΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ τί σημαίνει «φιλελευθεροποίηση»; Ὄχι βέβαια ἡ προσκόλληση κάποιας ἀκόμα πολιτικῆς «προσωπικότητας» στὴν χούντα, ἀλλὰ ἡ μετάβαση ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴ ρύθμιση τῶν κοινωνικῶν σχέσεων στὴ λειτουργία τῶν ἀστικοδημοκρατικῶν θεσμῶν καὶ ἱδρυμάτων: συνδικάτα μὲ τὸ δικαίωμα ἀπεργίας, πολιτικὰ κόμματα, τύπος χωρὶς λογοκρισία, κανονικὰ δικαστήρια κλπ. Μέσα στὶς σημερινὲς συνθῆκες, ἐσωτερικὲς καὶ διεθνεῖς, ἡ «παραχώρηση» μιᾶς τέτοιας δυνατότητας ἔκφρασης τῶν κοινωνικῶν διεκδικήσεων τῶν καταπιεσμένων τάξεων στὴν Ἑλλάδα εἶναι πέρα ἀπὸ τὶς δυνατότητες τῆς χούντας ἢ ὁποιασδήποτε κλίκας της.

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ ἡ ἀνεργία ἀνεβαίνει, ὁ πληθωρισμὸς κόβει τὰ μεροκάματα, οἱ τιμὲς τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων πέφτουν, οἱ φοιτητὲς προσπαθοῦν καὶ τὴν παραμικρὴ εὐκαιρία νὰ τὴν κάνουν ἀντιχουντικὴ διαδήλωση, οἱ ἐργάτες ζητοῦν αὐξήσεις, κοντολογὶς ἡ πίεση ἀπὸ κάτω ἀνεβαίνει καὶ δὲν ὑπάρχουν περιθώρια γιὰ ἐκτονωτικὲς ἱκανοποιήσεις μερικῶν ἔστω αἰτημάτων, ἡ «φιλελευθεροποίηση» εἶναι ἀσύμφορη πολυτέλεια. Πολὺ περισσότερο, ὅταν δεῖ κανεὶς τὸ πρόβλημα στὴ διεθνή του ἔκταση: ὅταν στὸ προπύργιο τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας, τὴν Ἀγγλία, ἑτοιμάζονται γιὰ ἀστυνόμευση τῆς ἐργατικῆς τάξης, στὴ χώρα τοῦ καπιταλιστικοῦ «οἰκονομικοῦ θαύματος», τὴ Γερμανία, ἑτοιμάζονται γιὰ μαζικὲς ἀπολύσεις, οἱ προοπτικὲς τῆς χούντας νὰ ξεπεράσει τὰ προβλήματα, ποὺ τῆς δένουν τὰ χέρια αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶναι κάτω ἀπ' τὸ μηδέν.

ΑΝ ΑΥΤΑ ΤΑ προβλήματα ἀπὸ μόνα τους ἀκινητοποιοῦν τὴ χούντα, ἡ μαχητικὴ καὶ ὀργανωμένη ἀντιμετώπισή τους ἀπ' τὴν ἐργατικὴ τάξη εἶναι ἡ δύναμη ποὺ θὰ τὴ σαρώσει. Ἡ ἀστυνομοκρατία εἶναι ἀποτελεσματικὴ μόνο ὅταν ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσει ἀτομικὲς καὶ περιορισμένες ἐκδηλώσεις. Μπροστὰ στὴ δύναμη τῆς ἐργατικῆς τάξης, ὀργανωμένης γύρω ἀπ' τὰ συγκεκριμένα προβλήματα, οἱ συλλήψεις, οἱ φυλακές, οἱ καταδίκες δὲν εἶναι παρὰ περιορισμένα φαινόμενα ἀνίκανα νὰ σταματήσουν τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα.

ΕΔΩ, ΑΚΡΙΒΩΣ, βρίσκεται ἡ προοπτικὴ τῆς δουλειᾶς μας γιὰ τὸ νέο χρόνο: Ὀργανωμένη προγραμματικὴ πολιτικὴ δουλειά, ποὺ θὰ στηρίζεται στὴ γνώση καὶ κατανόηση τῶν συγκεκριμένων προβλημάτων τῶν ἐργατῶν μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια, τοῦ ἀδιέξοδου τῶν ἀγροτῶν στὴν ὕπαιθρο καὶ τῆς ἀσφυξίας τῶν φοιτητῶν στὸ πανεπιστήμιο καὶ θὰ προχωράει στὴν ὀργάνωση μαχητικῶν ἀγώνων γύρω ἀπ' ὅλα αὐτὰ μὲ προγραμματικὴ βάση. Μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴ διαδικασία περνάει ὁ δρόμος γιὰ τὸ Σοσιαλισμὸ στὴν Ἑλλάδα, ὅπου τὸ ρίξιμο τῆς χούντας εἶναι ἕνα μόνο βῆμα.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

«Νεοφώτιστοι» στὰ Γ.Σ.Ε.Ε.

ΑΘΗΝΑ, Γενάρης.—

«Νεοφώτιστοι» συνδικαλιστικοὶ ἀστέρες ἀπαρτίζουν τὴ νέα Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς ΓΣΕΕ, ποὺ «ἐκλέχτηκε» στὶς 29 Δεκέμβρη. Ἄγνωστα στὸ συνδικαλιστικὸ χῶρο ὀνόματα, κοινοὶ χαφιέδες, ὅπως ὁ Ζιώγας τοῦ ΟΤΕ καὶ ΚΥΠαῖοι, ὅπως ὁ Δασκαλάκης κ.ἄ. παριστάνουν τὴν «ἀνώτατη» συνδικαλιστικὴ ἡγεσία τῶν ἐργαζομένων. Ἡ παλαιὰ φατρία τῶν Μακρήδων ἐξαφανίζεται ὁριστικὰ ἀπὸ τὸ προσκήνιο.

Μὲ βάση τὸ νέο καταστατικὸ τῆς ΓΣΕΕ «ἐκλέχτηκαν»: Α. Τσάτσος, γεν. γραμματέας, Ι. Τολίδης, γραμματέας οἰκονομικοῦ, Φ. Δασκαλάκης, ἀναπληρωτὴς πρόεδρος, Ε. Βοργιᾶς, ἀναπληρωτὴς γεν. γραμματέας, Χρ. Χρηστίδης, ἀναπληρωτὴς γραμ. οἰκονομικοῦ, Χ. Λευτεριώτης, γραμματέας ὀργανωτικοῦ, Η. Φανερωμενίτης, Ι. Χρυσαφίδης, Β. Νικολὸς καὶ Δ. Ζιώγας, μέλη τῆς Ε.Ε.

Ὁ μέχρι τώρα γενικὸς γραμματέας Ι. Κουρμούζης (εὐνοούμενος τοῦ πρώην καὶ τοῦ τωρινοῦ «ὑπουργοῦ» Ἐργασίας) τοποθετήθηκε «αὐτοδικαίως» πρόεδρος τῆς ΓΣΕΕ.

ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΟ ΧΟΥΝΤΙΚΟ ΜΕΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ, Δεκέμβρης.—

Μικρό, ἀλλὰ κραυγαλέο, δεῖγμα τῆς ὠμῆς καταπάτησης τῶν ἐργατικῶν δικαιωμάτων ἀπὸ τὴ χούντα:

Οἱ «ὑπουργοὶ» Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, μὲ κοινή τους ἀπόφαση, δὲν ἐνέκριναν ἀπόφαση τοῦ δευτεροβάθμιου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, ποὺ χορηγοῦσε ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας στὶς τηλεφωνήτριες καὶ τοὺς ραδιοτηλεγραφητές, χειριστὲς τηλετύπων καὶ μηχανογραφικῶν μηχανῶν καὶ νυχτοφύλακες τοῦ ΟΤΕ. Στὴν «ὑπουργικὴ» ἀπόφαση τονίζεται προκλητικὰ ὅτι ἡ χορήγηση τοῦ ἐπιδόματος «ἀντίκειται εὐθέως εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως».

Ἡ ἀπόφαση προκάλεσε ἀναβρασμὸ στὸ προσωπικὸ τοῦ ΟΤΕ, ὅπου, ἀνάμεσα σ' ἄλλα, οἱ ὁμαδικὲς λιποθυμίες τῶν τηλεφωνητριῶν ἐξακολουθοῦν ν' ἀποτελοῦν συνηθισμένο φαινόμενο.

ΑΥΤΟΨΙΑ: Ἕνα ντοκουμέντο

ΤΙ ΗΤΑΝ, λοιπόν, αὐτὴ ἡ διαδήλωση τῶν 2.500—3.000 νέων στὶς 29 Νοέμβρη στὴν Ἀθήνα, μετὰ τὴν προβολὴ τῆς ἀμερικανικῆς ταινίας «Γούντστοκ»; Ὄχι, βέβαια, «καινούργια, ἐπιθετικὴ φάση» τῆς ἀντίστασης, ὅπως ἐπιμένει νὰ μᾶς λέει ἡ «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα» τῆς Ρώμης.

Ἕνα αὐθόρμητο ξέσπασμα, «σημάδι τῶν καιρῶν» — κι ἀπόδειξη τῶν ἐκρηκτικῶν διαθέσεων, ποὺ ὑποβόσκουν ἰδιαίτερα μέσα στὴ νεολαία, στὸν τέταρτο χρόνο τῆς δικτατορίας. Οἱ διαστάσεις του θὰ τοποθετηθοῦν σωστότερα, ὄχι ἂν θεωρηθεῖ σὰν ἀνταπόκριση τοῦ λαοῦ στὸ «κάτι καινούργιο», ποὺ σημειώνεται τελευταῖα στὸ χῶρο τῆς τέχνης στὴν Ἀθήνα — μὲ συνειδητὲς προσπάθειες γιὰ ἐκμετάλλευση (βάσει τῆς «θεωρίας τῶν ρωγμῶν») τῶν περιθωρίων νόμιμης ἔκφρασης, ποὺ ἀφήνει ἡ χούντα (ἐκδοτικὴ κίνηση, θέατρο, ἐκθέσεις ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς κλπ.). Περισσότερο, εἶναι ἡ γενικὴ ἐκρηκτικὴ διάθεση τῶν πιὸ πολιτικοποιημένων τμημάτων τοῦ λαοῦ καὶ τῆς νεολαίας, ποὺ ζητάει ἀφορμὴ νὰ ξεσπάσει, ψάχνει γιὰ διέξοδο — καὶ τὴν ἐκμεταλλεύεται ὅπου τὴ βρίσκει (μὲ χειροκροτήματα καὶ συνθήματα στὴν προβολὴ ταινιῶν, ὅπως οἱ ἀμερικανικὲς ταινίες «Στρώμπερυ στέητμεντ», «Ἤζυ ράϊντερ» καὶ ἡ ἰταλικὴ «Ὑπεράνω κάθε ὑποψίας», στοὺς ὑπαινιγμοὺς τῶν ἐπιθεωρήσεων καὶ ἰδιαίτερα στὶς ἀπόπειρες γιὰ ἑλληνικὸ πολιτικὸ θέατρο).

Θὰ σταθοῦμε στὸ τελευταῖο, εἰδικώτερα. Στὶς 14 Δεκέμβρη, ἡ δεύτερη σκηνὴ τοῦ Σύγχρονου Ἑλληνικοῦ Θεάτρου ἀνέβασε τὸ ἔργο τοῦ Γ. Μιχαηλίδη «ΑΥΤΟΨΙΑ». Ὕστερα ἀπὸ ἔξη παραστάσεις σὲ ἀσφυχτικὰ γεμάτη αἴθουσα, ἡ χούντα ἀπαγόρεψε τὴν «Αὐτοψία»...

Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μᾶς γράφουν γιὰ τὴν παράσταση:

«Δὲν ὑπάρχει αὐλαία — οὔτε «θεατρικὴ ἀτμόσφαιρα». Στὴ σκηνὴ ἐμφανίζονται οἱ ἠθοποιοὶ τυλιγμένοι ὁλόκληροι μ' ἐπιδέσμους. Μουσικὴ ἐφιαλτικὴ (ἠλεκτρονικὴ τοῦ Ἀντωνίου), καὶ κίνηση, ποὺ ἀποπνέουν ἀγωνία. Ὁ διάλογος ἔχει δώσει τὴ θέση του σὲ κραυγὲς καὶ οὐρλιαχτά. Ἀργότερα στήνεται τὸ — μοναδικὸ — σκηνικό: μιὰ καγκελόφραχτη κλούβα. Νιώθουμε ὅλοι μέσα. Οἱ «ἀπ' ἔξω» ὁρμοῦν κάθε τόσο μέσα καὶ χτυποῦν μανιασμένα. Οἱ «ἀπὸ μέσα» σπαρταροῦν, πέφτουν καὶ σηκώνονται. Τραντάζουν τὰ κάγκελα καὶ οὐρλιάζουν: «Θέλω νὰ ξέρω»... Ἐμεῖς συμμετέχουμε ἄφωνοι. Ἄλλοι κλαῖνε. Κάποιος λιποθυμάει...».

Ὁ σκηνοθέτης Γ. Μιχαηλίδης λέει στὸ πρόγραμμα:

• «Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ δομὴ τῆς κοινωνίας ἔφερε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν καθολικὴ ἀλλοτρίωση τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τὴν ἐργασία του, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, ἀπὸ τὴν οὐσία τῶν σχέσεών του μὲ τὸ διπλανό του... Ἡ ἔννοια «ἐλευθερία ἐκλογῆς» ἔχει γίνει μιὰ ἐπιταγὴ χωρὶς ἀντίκρυσμα, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἄτομο διαλέγει ὅ,τι τοῦ ἐπιβάλλει ἡ φασιστικοποιημένη διαφήμιση...».

Καὶ ἀλλοῦ:

• «Η «ΑΥΤΟΨΙΑ» δὲν εἶναι θεατρικὸ ἔργο. Περισσότερο τῆς ταιριάζει ὁ τίτλος: Ἕνα θέαμα, ποὺ ζητάει νὰ ἐπηρεάσει τὴν ἐποχή του... Τὸ ἀστικὸ θέατρο πέθανε... Καιρὸς εἶναι νὰ σταματήσουμε νὰ παρουσιάζουμε ἱστορίες πάνω στὴ σκηνὴ — καὶ νὰ παρουσιάζουμε τὴν ἴδια τὴν ἱστορία...».

(Στὴ φωτογραφία μας, ἡ πρώτη σκηνὴ τῆς «Αὐτοψίας» — Δίπλα τὸ «τραγούδι» τοῦ ἔργου).

Γ. Β.

Οἱ ἀκροβατισμοὶ τοῦ Θεοδωράκη

ΠΡΕΠΕΙ νὰ συγχωρεῖ κανεὶς τὴν ἀφέλεια τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον τότε, ὅταν δὲν παίρνει ἐπικίνδυνες διαστάσεις, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ — κατὰ τὰ ἄλλα — συμπαθέστατου μουσικοσυνθέτη Μίκη Θεοδωράκη. Μὲ τὴν ἔξοδό του στὸ ἐξωτερικό, ὁ Μίκης αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη ὄχι μόνον νὰ συμβάλει στὴν κινητοποίηση τῶν Ἑλλήνων ἐνάντια στὴ χούτα, ἀλλὰ καὶ νὰ παίξει τὸ ρόλο τοῦ θεωρητικοῦ τῆς ἀντίστασης. Κι ἐδῶ ἀποκαλύπτεται ἡ θεωρητικὴ ἀνεπάρκειά του. Σὲ ἄρθρο του, ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ περιοδικὸ «Πορεία» τοῦ Παρισιοῦ, καταβάλλει προσπάθεια νὰ ἑρμηνεύσει τὰ αἴτια τῆς ἐπιβολῆς τῆς στρατιωτικῆς δικταταρίας στὴν Ἑλλάδα, παρανοεῖ ὅσο μπορεῖ τὴν ἱστορικὴ συγκυρία τῆς στιγμῆς καὶ καταλήγει στὸ συμπέρασμα πὼς ἡ ἀντίσταση δὲν πρέπει νὰ ταυτιστεῖ «μὲ τὸν ἀγώνα γιὰ ἐπαναστατικὲς κοινωνικὲς ἀλλαγές». Δὲν παραλείπει μάλιστα νὰ τονίσει, πὼς ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστηρίζουν τὴν ἄποψη αὐτή, ἐνισχύουν «ἀντικειμενικὰ τὴ θέση τῆς χούντας».

Γιὰ νὰ στηρίξει τὴ θεωρητική του κατασκευή, σχετικὰ μὲ τὴ δῆθεν ἀνάγκη συνεργασίας ὅλων τῶν τάξεων τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας στὸν ἀγώνα ἐνάντια στὴ χούντα, καταφεύγει σὲ ἀκροβατισμούς, μοιράζοντας συγχωροχάρτια σ' ὅλους ἐκείνους, πού, ὑποστηρίζοντας ταξικά τους συμφέροντα, συνέβαλαν ἐνεργὰ στὴν προετοιμασία τοῦ ἐδάφους γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς στρατιωτικῆς δικτατορίας στὴν Ἑλλάδα.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ τοῦ Μίκη Θεοδωράκη, οἱ δυνατότητες γιὰ κοινοβουλευτικοῦ χαραχτήρα διακυβέρνηση τῆς χώρας προδικτατορικὰ δὲν εἶχαν ἐξαντληθεῖ. Μόνον ποὺ οἱ πολιτικὲς δυνάμεις τῆς Ἑλλάδας δὲν κατόρθωσαν νὰ συνεννοηθοῦν κι ἔτσι βρῆκαν τὴν εὐκαιρία οἱ ἰμπεριαλιστὲς τοῦ

Τοῦ ΜΑΡΚΟΥ ΡΟΚΑ

ΝΑΤΟ μὲ τὰ μίσθαρνα ὄργανά τους νὰ ἐπιβάλουν τὴ δικτατορία. Καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξει τὴ θέση του αὐτὴ ὁ Μίκης πετάει λάσπες στὴν ἐργατικὴ τάξη. Μιλάει γιὰ κοινὴ ἐμπιστοσύνη τῶν ἐργαζομένων καὶ τοῦ κεφαλαίου στὴν ἐσωτερικὴ ἀγορά, στὴ διάρκεια τῆς παπανδρεϊκῆς περιόδου, γιὰ δυνατότητες παραχωρήσεων τοῦ κεφαλαίου στοὺς ἐργαζομένους, γιὰ προσωρινὴ ὁμαλοποίηση στὶς σχέσεις Ἐργασίας — Κεφαλαίου καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἡ ἐργατικὴ τάξη, πάλι κατὰ τὸ Μίκη, «δὲν ἦταν οὔτε ἰδεολογικὰ οὔτε πολιτικὰ καὶ συνδικαλιστικὰ προετοιμασμένη γιὰ σκληροὺς καὶ μακροχρόνιους ἀγῶνες». Φορτώνει στὶς πλάτες τῆς ἐργατικῆς τάξης τὴν παταγώδη ἀποτυχία τῆς ἡγεσίας τοῦ ἀριστεροῦ κινήματος, στὴν ὁποία κι αὐτὸς ἀνῆκε. Ἡ ἐργατικὴ τάξη βρέθηκε στὶς ἐπάλξεις τοῦ ταξικοῦ ἀγώνα ἕτοιμη νὰ πράξει τὸ ἱστορικό της καθῆκον. Ἐκεῖνο ποὺ ἔλειψε ἦταν τὸ συγκεκριμένο κοινωνικὸ ἐπαναστατικὸ πρόγραμμα ποὺ θὰ ἔδενε τοὺς ἀγῶνες τῆς τάξης καὶ τῶν συμμάχων της καὶ μὲ τὴν σωστὴ καθοδήγηση μιᾶς ἐπαναστατικῆς ἡγεσίας θὰ διεκδικοῦσε τὴν ἐξουσία. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια ποὺ ὁ Μίκης, στὸ ὄνομα τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων, πάει νὰ διαστρεβλώσει.

★

ΓΙΑ ΝΑ δικαιολογήσει τὴν ταξικὴ συνεργασία στὴν κορυφή, δίνοντάς της τὸ χαραχτήρα τῆς Ἑνότητας ὅλων τῶν ἀντιδικτατορικῶν δυνάμεων σὰν ἐπιτακτικὴ ἐθνικὴ ἀνάγκη τῆς στιγμῆς, προχωρεῖ ἀδιαφοροποίητα σὲ μιὰ ἐκτίμηση τῆς πολιτικῆς τοποθέτησης τῶν δυνάμεων τῆς βάσης, μοιράζοντας στὸ βασιλιὰ καὶ τοὺς παλαιοκομματικοὺς τῆς Δεξιᾶς λαϊκὰ ἐρείσματα, ποὺ οὔτε κἂν οἱ ἴδιοι δὲν τολμοῦν νὰ ἐπικαλεστοῦν.

Ἀναρωτιέται ὁ Μίκης Θεοδωράκης γιὰ τὸ ποιὲς εἶναι οἱ δυνάμεις ποὺ «θὰ στελεχώσουν καὶ θὰ σαρκώσουν, σήμερα, ἕνα λαϊκὸ κίνημα» μὲ κοινωνικὸ προσανατολισμό. Τὸ λαϊκὸ κίνημα χτίζεται καὶ ἀνδρώνεται στὴ βάση καὶ ὄχι μὲ τεχνητὲς ἑνότητες τοῦ μωσαϊκοῦ τῶν πολιτικῶν δυνάμεων στὴν κορυφή. Οἱ συμμαχίες καθορίζονται μὲ βάση ἕνα ξεκαθαρισμένο πρόγραμμα ποὺ λύνει τὰ οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα τῶν μαζῶν καὶ σὲ συγκεκριμένες στιγμὲς τοῦ προσανατολισμένου ταξικὰ ἀντιστασιακοῦ ἀγώνα. Φυσικά, μιὰ τέτοια κατανόηση τοῦ ἀντιστασιακοῦ ἀγώνα προϋποθέτει τουλάχιστον τὴ γνώση τῆς ἀλφαβήτας τοῦ μαρξισμοῦ, πράγμα ποὺ ὅπως φαίνεται λείπει στοὺς θεωρητικοὺς τῆς «παραδοσιακῆς» μας Ἀριστερᾶς, γιατὶ ἀλλιῶς δὲν θὰ φτάνανε στὰ τερατώδη αὐτὰ συμπεράσματα, ἀναλύοντας δῆθεν τὴν ἱστορικὴ συγκυρία. Δὲν θὰ ξαφνιαστοῦμε, ἂν στὸ μέλλον θεωρηθεῖ ἀκόμα καὶ κομμάτι τῆς χούντας σὰν ἀντιδικτατορικό, ἂν κι αὐτὸ συμφωνήσει, πὼς πρέπει ὅλοι μαζὶ νὰ ρίξουμε τὸ ὑπόλοιπο, ποὺ θὰ παραμένει ἀκόμα στὴν ἐξουσία.

περισκοπιο

• ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΥΜΕ ἀπὸ διαφήμιση σὲ ἀμερικανικὸ περιοδικό, χωρὶς σχόλια:

«Ἡ ταινία «Ζ» ἦταν μύθος. Αὐτὸ τὸ βιβλίο εἶναι ἀλήθεια. ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ: «Ἐφιάλτης στὴν Ἀθήνα». Περιγραφὴ αὐτόπτη μάρτυρα τοῦ τέλους τῆς δημοκρατικῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τὴ γυναίκα ποὺ τὸ ἔζησε — ἀπὸ τὴν εἰδυλλιακὴ ζωή της μὲ τὸν σύζυγό της Ἀνδρέα, τὸ πραξικόπημα, τὴ φυλάκιση καὶ τὴ δραπέτευσή(!) του...».

★

• ΥΠΟΓΡΑΦΤΗΚΕ στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς Ἐμπορίου τῶν δύο χωρῶν νέα πενταετὴς ἐμπορικὴ συμφωνία μεταξὺ Ἑλλάδας καὶ «σοσιαλιστικῆς» Ρουμανίας. Μιλώντας κατὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς συμφωνίας, ὁ «ὑπουργὸς» Ἐμπορίου τῆς χούντας Ζάππας εἶπε ὅτι οἱ ἀνταλλαγὲς τῶν δύο χωρῶν σημείωσαν τελευταῖα αὔξηση κατὰ 40% περίπου.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὴν πόλη αὐτὴ δὲν τὴ γνωρίζω
δρόμοι, ποτάμια, σπίτια πηγά-
(δια
πρόσωπα κούφια μὲ μάτια ἄδεια
τὴν πόλη αὐτὴ δὲν τὴν ὁρίζω.

Ἡ πόλη αὐτὴ δὲν ἡσυχάζει
χέρια γρανάζια, φωνὲς πνιχτὲς
σκιὲς ἀνεβαίνουν, γωνιὲς σκο-
(τεινὲς
ἡ πόλη αὐτὴ σὲ ἀγοράζει.

Στὴν πόλη αὐτὴ δὲ θὰ σὲ βρῶ
τὴ νύχτα ἑρπίστριες τὴν τυλί-
(γουν
νύχια ἀπὸ μέταλλο τὴ μέρα πνί-
(γουν.
Στὴν πόλη αὐτὴ δὲ θὰ σὲ δῶ.

Ἡ πόλη αὐτὴ ἦταν δικιά μας
τὸ φίλο σου ἔχασες, ὁ γείτονας
(πάει
ὁ φόβος πλάϊ σου περπατάει
Ἡ πόλη αὐτή, ἦταν δικιά μας.

★

• ΑΚΟΜΗ καὶ ἡ ΓΣΕΕ ἀναγκάστηκε νὰ καταγγείλει — μὲ τὸν τρόπο της — τὸ χουντικὸ νομοθετικὸ διάταγμα «περὶ σωματείων καὶ ἑνώσεων», ποὺ στραγγαλίζει τὰ συνδικαλιστικὰ δικαιώματα τῶν ἐργαζομένων. Σὲ ὑπόμνημά της, ζητεῖ τὴν ἀναθεώρηση τοῦ διατάγματος καὶ εἰδικώτερα μερικῶν διατάξεων «ποὺ δίδουν λαβὴν εἰς παρανοήσεις»!

★

• ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΣ «ἀντιστασιακὸς» (ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς!) παράγοντας τῆς «Ἀριστερᾶς» στὸ Λονδίνο θεάθηκε νὰ ξημεροβραδυάζεται σὲ καζίνο τῆς ἀριστοκρατικῆς Πάρκ Λέην παίζοντας ρουλέττα. Ὄχι — πρὸς Θεοῦ! — γιατὶ κατέχεται ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ εὔκολου πλουτισμοῦ. Κάποιος τοῦ ὑπέδειξε ἕνα ἀλάνθαστο σύστημα νὰ κερδίζει στὴ ρουλέττα κι αὐτὸς ἅδραξε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ βγάλει λεφτὰ γιὰ τὴν... Ἀντίσταση. Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς - τέσσερις νύχτες χασούρας, μισοαπογοητευμένος, ἀγόρασε μιὰ μικρὴ ρουλέττα καὶ συνέχισε νὰ δοκιμάζει τὸ καταπληκτικὸ σύστημα στὸ σπίτι του — ἴσως τὸ δοκιμάζει ἀκόμη...

★

• Η ΠΡΕΜΙΕΡΑ τῆς ἐπιθεώρησης «Λέγονται δὲν λέγονται» στὸ θέατρο «Ἀκροπόλ», ποὺ εἶχε προγραμματιστεῖ γιὰ τὶς 16 Δεκέμβρη, δὲν δόθηκε. Στὴν εἴσοδο τοῦ θεάτρου εἶχε τοποθετηθεῖ ἡ ἐπιγραφή: «Τὸ θέατρο δὲν θὰ λειτουργήση, διότι δὲν ἐδόθη ἄδεια ὑπὸ τῆς λογοκρισίας». Ἡ χουντικὴ λογοκρισία ἔκοψε δύο βασικὰ νούμερα: τὸ πρῶτο μὲ τίτλο «Νὰ μᾶς ζήσει ἡ κοπελιὰ» καὶ ὑπότιτλο «Ἡ Μικρὴ Βουλή, ὅπως τὴ λένε μερικοὶ» καὶ τὸ δεύτερο μὲ τίτλο «Δωδεκάλογος τῶν γύφτων», ὅπου οἱ ἠθοποιοὶ παριστάνουν τὴ λογοκρισία κι ἀκονίζουν μαχαίρια καὶ ψαλίδια γιὰ νὰ κόψουν. Ὅπως εἶναι γνωστό, ἀπὸ τὴ λογοκρισία ἀπαγορεύτηκε τὸν Ὀκτώβρη καὶ ἄλλη ἐπιθεώρηση τοῦ ἴδιου θεάτρου μὲ τίτλο «Ἔρχονται, δὲν ἔρχονται».

★

• ΕΞΕΓΕΡΣΗ τῶν ἀγροτῶν, ὅπως στὰ Καλύβια τῆς Θεσσαλίας, ἐπαναλήφθηκε στὴν περιοχὴ Σπάρτης, αὐτὴ τὴ φορά. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Ἅγιος Δημήτριος ἀρνήθηκαν νὰ ἐφαρμόσουν ἀπόφαση τοῦ χουντικοῦ νομάρχη γιὰ τὴν ἄρδευση τῆς περιοχῆς καὶ συγκρούστηκαν, στήνοντας ὁδοφράγματα καὶ πετώντας πέτρες καὶ ξύλα, μὲ δυνάμεις τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῆς πυροσβεστικῆς. Συνελήφθησαν 15 κάτοικοι κι ἀνάμεσά τους ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητας.

★

• ΜΕ ΜΙΑ μικρὴ αὔξηση 10% στὰ ἡμερομίσθια (σὰν «προσωρινὴ ρύθμιση») καὶ μιὰ ἀόριστη ὑπόσχεση ὅτι τὸ μισθοδοτικὸ «θὰ ρυθμισθῇ ὁριστικῶς ἐντὸς τοῦ 1971», ἡ διοίκηση τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς προσπαθεῖ νὰ ἀντιμετωπίσει τὴν ἀγωνιστικὴ κινητοποίηση τῶν δοκίμων λιμενεργατῶν, ποὺ ἔφθασε μέχρι καὶ τὴν ἀπειλὴ ἀπεργίας. Ἀλλὰ οἱ πληροφορίες λένε ὅτι οἱ λιμενεργάτες δέχθηκαν τὴ μικρὴ αὔξηση σὰν μιὰ πρώτη νίκη, ἀποφασισμένοι νὰ συνεχίσουν τὶς κινητοποιήσεις τους.

★

• ΜΕΤΑ ΤΟ «Δημοτικὸ Συμβούλιο Ἀθηναίων» καὶ τὸ ἐπίσης διορισμένο ἀπὸ τὴ χούντα «Δημοτικὸ Συμβούλιο» Θεσσαλονίκης, ἀποφάσισε νὰ τιμήσει τὸ δικτάτορα Ἰωάννη Μεταξᾶ στήνοντάς του ἀνδριάντα στὴν εἴσοδο τῆς πόλης (μπροστὰ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό).

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

• ΜΕ ΝΕΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗ, 96 σελίδες καὶ διευρυμένη συντακτικὴ ἐπιτροπή, κυκλοφορεῖ τὸ τεῦχος 7 τοῦ θεωρητικοῦ ὀργάνου τῶν Ε.Σ.Ο. «ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ». Περιεχόμενα: Κύριο ἄρθρο: Γιατὶ οἱ Ε.Σ.Ο. — ΜΑΡΙΑΣ ΧΑΤΖΗ: Στρατιωτικὴ Δικτατορία, μιὰ ἀκόμα μορφὴ τοῦ ἀστικοῦ κράτους ΠΕΤΡΟΥ ΙΑΤΡΙΔΗ: Ἀγρότες καὶ Ἐπανάσταση ΓΙΑΝΝΗ ΤΖΑΒΕΛΛΑ: Ἡ Μαζικὴ Ἀπεργία — ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΡΙΤΣΟΣ: Ἐννιὰ νέα ἀνέκδοτα ποιήματά του — Γ. ΓΚΙΩΝΗ: Ἐπαναστατικὴ Συνείδηση: σύνθημα ἢ διαδικασία; — Γ. ΒΟΤΣΗ: Ἡ δυναμικὴ ἀντίσταση σὰ στοιχεῖο τῆς ἐπαναστατικῆς διαδικασίας — Α. ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ: Ἔνοπλη προπαγάνδα: προηγούμενος σταθμὸς τῆς ἐπανάστασης. Μπορεῖτε νὰ παραγγείλετε τὴν «ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» στὴν ἐφημερίδα μας.

• ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ τὸ (δοκιμαστικό, ὅπως λέει) εἰδησεογραφικὸ δελτίο «ΤΑ ΑΛΛΑ ΝΕΑ», ποὺ ἐκδίδεται στὴν Ἰταλία ἀπὸ τὴν Κίνηση «Ἐργατικὴ Ἐξουσία». Σύμφωνα μὲ τὸ δελτίο, «θὰ δημοσιέψουμε σύντομα τὸ ποιοὶ εἴμαστε καὶ τὸ τὶ προτείνουμε». Ἡ Κίνηση διευκρινίζει ὅτι διαφέρει ἀπὸ τὴν «Νέα Ἀριστερὰ» ποὺ ἐκδίδει τὸ περιοδικὸ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, κατὰ τὸ ὅτι ἔχει συγκεκριμένη καὶ σαφῆ πολιτικὴ τοποθέτηση, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ παραπάνω περιοδικό, ποὺ ἐπιδιώκει νὰ εἶναι ἀνοιχτὸ βῆμα ὅλων τῶν ἀπόψεων τῆς ἔξω τοῦ κομματικοῦ «κατεστημένου» ἀριστερᾶς. Σὲ ἄρθρο τοῦ τρίτου φύλλου διαπιστώνεται πὼς «γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ ἀπὸ πολλὲς δεκαετίες ἀρχίζει νὰ ξεκαθαρίζει ξανὰ μέσα στὸν ἑλληνικὸ χῶρο τὸ γιατί, ἂν εἶναι ἕνας ἀγώνας, ποὺ μπορεῖ νὰ καρποφορήσει, δὲν εἶναι παρὰ ὁ ἀγώνας τῶν Ἑλλήνων ἐργαζομένων γιὰ τὸ σοσιαλισμό».

• «ΠΟΡΕΙΑ» (τεῦχος 16 — ἔκδοση τοῦ Συλλόγου Φοιτητῶν στὸ Παρίσι). Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα: ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ: Βασικὰ προβλήματα τῆς Ἀντίστασης — ΤΑΚΗ ΣΟΦΙΑΝΟΥ: Ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἑνότητα — Παλαιστίνη, Ἑλλάδα — «Ἡ Μάχη τοῦ ΝΑΤΟ» κ.ἄ.

• «ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ» (τεῦχος 7). Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα: Πράγα τέλος — Ἡ θεωρία τῶν ρωγμῶν καὶ ἡ στρατηγικὴ τῆς Ἀντίστασης — Ἀντιϊμπεριαλιστικὸς Ἀγώνας — Ἡ ἀγροτικὴ οἰκονομία στὴν Ἑλλάδα — Ἡ Ἀντίσταση, ἡ Ἑνότητα κ.ἄ.

• «ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ» (φύλλο 33 — ἐκδίδεται ἀπὸ παρακλάδι τῶν Ἑλλήνων τροτσκιστῶν). Σὲ ἀκαταλαβίστικο κύριο ἄρθρο ἀναφέρεται καὶ στὸ «ἀμφίβολης κυκλοφορησιμότητας καὶ ἐκδοτικῆς συνέχειας φαιδρότιτλο ἔντυπο ΜΑΜΗ»!

Ἑνωθεῖτε!

Ἡ «Μαμή» ἀρ. 2 εἶχε γράψει γιὰ τὴν ἀπεργία ποὺ εἶχε γίνει στο ἐργοστάσιο Πίερμπουργκ στὴν πόλη Νὸυς – Ρήνου τὸν Μάϊο τοῦ 1970. Ἐπειδὴ ὁ ἕλληνας ἐκλεγμένος «ἔμπιστος» τῶν ἐργατῶν Κώστας εἶχε ἀντιπροσωπεύσει μὲ ἐπιτυχία τοὺς συναδέλφους του, ἡ διεύθυνση τὸν ἀπέλυσε τάχα γιὰ «ἀνατρεπτικὲς ἐνέργειες». Τότε, ὅλοι οἱ ἐργάτες κι οἱ ἐργάτριες εἶχαν ζητήσει τὴν ἐπαναφορά του ἀπειλώντας νὰ συνεχίσουν τὴν ἀπεργία, πράγμα ποὺ εἶχε ἀναγκάσει τὴ διεύθυνση νὰ προσλάβει καὶ πάλι τὸν Κώστα.

Ἡ ἱστορία ἔχει συνέχεια.

Ἀπὸ τὴν ἑπόμενη ἡμέρα ἄρχισαν νὰ προσλαμβάνονται στὸ ἐργοστάσιο «ἐργάτες» συστημένοι ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ προξενεῖο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐκφοβίσουν τοὺς ἕλληνες ἐργάτες μὲ δυὸ ὅπλα συγχρόνως:

1) κάνοντας πόλεμο κατὰ τοῦ συνδικαλιστικοῦ ἀγώνα καὶ τῶν συνδικάτων, γιατὶ εἶναι.... κομμουνιστικά, καὶ
2) φοβερίζοντας τοὺς ἕλληνες ὅτι θὰ στείλουν τὰ ὀνόματά τους κάτω, ἂν συνεχίσουν νὰ φέρωνται σὰν κομμουνιστές, δηλαδὴ νὰ ζητοῦν τὸ δίκηο τους. Ἐπίσης νὰ πάψουν νὰ μιλᾶνε στὸν «ἔμπιστό» τους Κώστα.

Ἡ διεύθυνση τοῦ ἐργοστασίου ἄρχισε συγχρόνως ψυχολογικὴ ἐπίθεση κατὰ τοῦ Κώστα. Τοῦ ἄλλαξε 32 διαφορετικὲς δουλειὲς μέσα σὲ δύο μῆνες, τὸν ἀπειλοῦσε μὲ ἀπόλυση, ἂν δὲν ἔκλεινε τὸ στόμα του, καθοδηγοῦσε τοὺς προξενικοὺς τραμπούκους νὰ τὸν προκαλοῦν πρόστυχα τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς, μέχρι 'ποὺ πέτυχε αὐτὸ ποὺ ἤθελε: ἔσπασε τὸ ἠθικὸ τῶν ἄλλων ἐργατῶν, ἀπομόνωσε τὸν Κώστα καὶ τέλος τὸν ἀπόλυσε μὲ ψεύτικη αἰτιολόγηση. Τὸ συνδικάτο Μετάλλου ἀνέλαβε τὴ δικαστικὴ ὑπεράσπιση τοῦ Κώστα μὲ τὸν δικό του τρόπο: Σὲ κάποιο «ἐργατικὸ» δικαστήριο, πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τῶν ἐργατῶν, γερμανῶν καὶ ξένων, κάποιος δικηγόρος μὲ πολλὰ χαρτιὰ καὶ μὲ χοντρὰ γυαλιά, θὰ τὰ «ψήσει» μὲ τὸν ἐργοδότη! Ἴσως μάλιστα πετύχει ΦΙΛΙΚΗ συνεννόηση μὲ τὴ διεύθυνση: θὰ συμφωνήσουν κάποιο χρηματικὸ ποσό, θὰ ἱκανοποιήσουν δῆθεν τὸν Κώστα καὶ τὸ πράγμα θὰ σκεπαστεῖ γιὰ πάντα. Χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὸν Κώστα «νὰ μὴν ἐμφανιστεῖ στὸ δικαστήριο γιὰ νὰ μὴν τοὺς τά... χαλάσει», ὅπως εἶπαν ἐπὶ λέξει!!

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἐργάτες εἶχαν ἀφήσει τὶς ἐλπίδες τους στὸ συνδικάτο. Παρέλειψαν νὰ κινητοποιήσουν καὶ τοὺς ἄλλους συναδέλφους τους καὶ νὰ τοὺς ἀνοίξουν τὰ μάτια. Ὅλη ἡ ὑπόθεση παίχτηκε μυστικά, σιωπηλά, κανεὶς δὲν ἦταν πληροφορημένος. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι ὅλων κρεμόταν ἡ σπάθα τῆς ΑΠΟΛΥΣΗΣ.

Συγχρόνως, ἡ διεύθυνση νιώθοντας τὴν ἀδυναμία τῶν ἐργατῶν, αὐξάνει τὴν τρομοκρατία. (τὸ ἴδιο συμβαίνει σὲ ὅλα τὰ ἐργοστάσια). Ἀπολύθηκαν 60 Γιουγκοσλάβες, φοβερίζονται ὅλοι καὶ ὅλες νὰ μὴν ἀρρωσταίνουν συχνά, νὰ δουλεύουν ἀκόμα πιὸ γρήγορα, νὰ μὴν ἀντιμιλοῦν στὸν μαέστρο, γιατὶ ἀλλοιῶς.... ΑΠΟΛΥΣΗ!

Οἱ ἐργάτες τοῦ Πίερμπουργκ ρωτᾶνε φοβισμένοι: «Τί νὰ κάνουμε τώρα;»

Κι ἐμεῖς τοὺς ἀπαντᾶμε:

Κάντε αὐτὸ ποὺ φοβᾶται ἡ φίρμα περισσότερο ἀπ' ὅλα: ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

Σπᾶστε τὸ φρᾶγμα τοῦ φόβου ποὺ καθημερινὰ σᾶς καλλιεργοῦν, καταλάβετε ὅτι, ὅσο σκύβετε τὸ κεφάλι, τόσο πιὸ πολλὰ θὰ σᾶς ζητᾶνε, τόσο περισσότερα δικαιώματα θὰ χάνετε.

Ἄστεγοι ξένοι ἐργάτες καταλαμβάνουν σπίτια στὴ Δ. Γερμανία

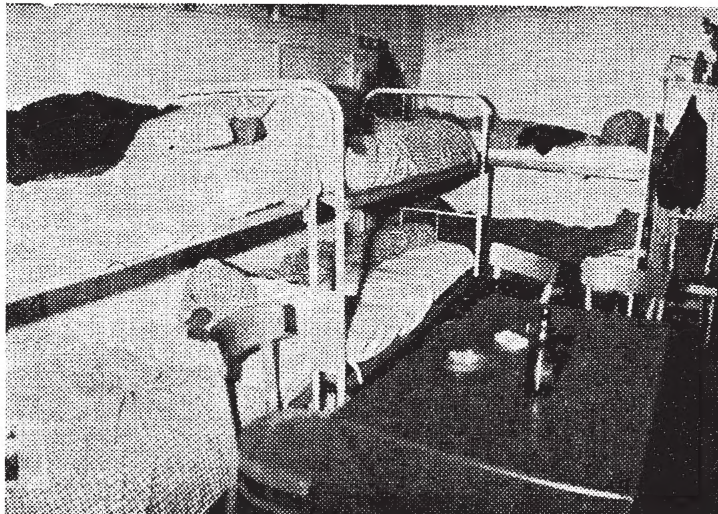
ΕΝΩ στὴ Δυτικὴ Γερμανία ὑπάρχει ἀνάγκη γιὰ 25 ἑκατομμύρια κατοικίες, ὑπάρχουν μόνο 20 ἑκατομμύρια. Ἀπ' αὐτὲς 6,5 ἑκατ. χτίστηκαν πρὶν ἀπ' τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο καὶ οἱ περισσότερες εἶναι γιὰ γκρέμισμα. 3,5 ἑκατομμύρια χτίστηκαν στὸ ἐνδιάμεσο τῶν πολέμων καὶ 10,5 ἑκατ. μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Σ' αὐτὰ τὰ 20 ἑκατομμύρια συμπεριλαμβάνονται καὶ ὑπολογίζονται σὰν μονάδες κατοικίας καὶ τὸ ἕνα ἑκατομμύριο καλύβια ἀπὸ λαμαρίνα καὶ τρῶγλες στὰ προάστεια τῶν μεγαλουπόλεων, ὅπου κάθονται τὰ ξεπεσμένα κοινωνικὰ στρώματα τῆς γερμανικῆς κοινωνίας. Ἐπίσης καὶ

Τοῦ Α. Ι. ΣΤΑΘΑΚΗ

οἱ παράγκες γιὰ τοὺς ξένους ἐργάτες ὑπολογίζονται σὰν μονάδες κατοικίας.

Μὲ τὴν κατάσταση αὐτὴ οἱ ἰδιοκτῆτες βρῆκαν εὐκαιρία γιὰ κερδοσκοπία. Ἀπὸ τὸ 1962 μέχρι τὸ 1969 τὰ ἐνοίκια ἀνέβηκαν κατὰ μέσον ὅρο 70% καὶ σὲ πολλὲς μεγαλουπόλεις φτάσανε σχεδὸν τὰ 100%. Τὸ μεγαλύτερο παζάρεμα τὸ κάνουν μὲ τοὺς ξένους ἐργάτες. Ἐπειδὴ αὐτοὶ ἔχουν πιὸ μεγάλες δυσκολίες νὰ βροῦν δωμάτια καὶ κατοικίες, τοὺς ἐκμεταλλεύονται ἐντελῶς ἀνοιχτά. Εἶναι συνηθισμένη ἡ περίπτωση ποὺ ἰδιοκτῆτες στριμώχνουν 3 ἕως 4 ἐργάτες σ' ἕνα δωμάτιο καὶ παίρνουν συνολικὰ 300 μὲ 400 μάρκα. Ἢ βάζουν ὁλόκληρη οἰκογένεια μέσα σ' ἕνα δωμάτιο καὶ παίρνουν λεφτὰ ὑπολογίζοντάς το σὰν πλήρη κατοικία. Ἀλλὰ καὶ τὰ φτωχὰ στρώματα τῆς γερμανικῆς κοινωνίας δὲν ἔχουν καλύτερη τύχη ἀπ' τοὺς ξένους. Γενικὰ οἱ ἐργαζόμενες μᾶζες εἶναι ἀναγκασμένες νὰ δίνουν τουλάχιστον τὸ ἕνα τρίτο τοῦ μισθοῦ τους γιὰ ἐνοίκιο.

Γύρω στὸ ἕνα ἑκατομμύριο ἄτομα δὲν ἔχουν καθόλου στέγη καὶ στριμώχνονται ἐδῶ καὶ κεῖ μὲ ἄμεσο κίνδυνο στὴν ὑγεία τους. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά 500.000 μεγαλοαστοὶ ἔχουν στὴ διάθεσή τους δυὸ κατοικίες ὁ ἕνας καὶ πολλοὶ μέχρι καὶ τρεῖς.

Αὐτὸ λέγεται ἐργατικὴ «κατοικία».

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ μὲ τὰ ἐνοίκια, ὅσο πάει καὶ χειροτερεύει κι ὁ κόσμος ἄρχισε ν' ἀντιδρᾶ. Παντοῦ προβάλλεται τὸ αἴτημα γιὰ περισσότερες καὶ φτηνότερες κατοικίες. Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Γερμανίας, ὅταν πιὰ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ διέξοδος, ἄστεγοι καταλαμβάνουν ἄδεια σπίτια καὶ προσπαθοῦν νὰ τὰ κρατήσουν. Στὸ Χάϊντελμπεργκ καὶ στὸ Ντύσσελντορφ φοιτητὲς καὶ νέοι ἐργάτες καταλάβανε μερικὰ ἄδεια σπίτια καὶ στὸ Μόναχο ἐπίσης φοιτητὲς καὶ νέοι ἐργάτες καταλάβανε ἄδεια σπίτια τοῦ ἀμερικάνικου στρατοῦ. Στὸ Ἀμβοῦργο, ποὺ ἡ ἀνάγκη γιὰ κατοικίες εἶναι ἀπ' τὶς μεγαλύτερες, φοιτητὲς καὶ ἄλλοι ἄστεγοι κατέλαβαν ἕνα ἄδειο σπίτι στὴ Μαρκτστράσε 125 κι ἕνα στὴν Τούρνερστράσε 18. Στὴ Φραγκφούρτη ἐπίσης φοιτητὲς καὶ νέοι ἐργάτες κατέλαβαν ἕνα ἄδειο σπίτι στὴν Κορνέλιουστράσε 24 κι ἕνα στὴν Λίμπιχστράσε 20. Ἐπίσης στὴ Φραγκφούρτη στὴν Ἐπσταϊνερστράσε 47, φοιτητὲς καὶ ξένοι ἐργάτες κατέλαβαν ἕνα μεγάλο ἄδειο σπίτι καὶ κάθονται μέσα. «Φυσικὰ θὰ ἀγωνιστῶ, ἐὰν ἔρθουν νὰ πετάξουν τὴν οἰκογένειά μου στὸ δρόμο», εἶπε ὁ Ἰταλὸς ἐργάτης Ἄλντο Μπινάττι. Σχεδὸν σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις (ἐκτὸς ἀπ' τὴ Φραγκφούρτη, Ἐπσταϊνερστρασε 47) ἡ ἀστυνομία ἄδειασε πάλι τὰ σπίτια αὐτὰ χρησιμοποιώντας τὶς περισσότερες φορὲς καὶ τὰ γκλόμπς.

Στὸ μεταξύ, ἄρχισαν νὰ ἱδρύονται ἐδῶ καὶ κεῖ, μὲ πρωτοβουλία νέων ἐργατῶν καὶ φοιτητῶν, ἐπιτροπὲς γιὰ τὸ οἰκιστικὸ πρόβλημα. Ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς αὐθόρμητα οἱ ἴδιοι οἱ ἄστεγοι ἱδρύουν τέτοιες ἐπιτροπὲς γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὰ συμφέροντα τους.

Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ ἐπιτροπὲς δουλεύουν μεμονωμένα καὶ πολλὲς δὲν ἔχουν οὔτε κἂν ἰδέα ὅτι ὑπάρχουν κι ἄλλες.

Εἶναι ἀναγκαῖος ὁ συντονισμὸς δουλειᾶς τους καὶ ἡ συγκεκριμένη ἐπιστημονικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ οἰκιστικοῦ προβλήματος, γιὰ νὰ πάρει κάποια βάση ἡ πολιτικὴ κίνηση, ποὺ ἄρχισε γύρω ἀπ' τὸ θέμα τοῦτο. Ἐπίσης οἱ ἐπιτροπὲς αὐτὲς πρέπει νὰ συντονίσουν τὴ δουλειά τους καὶ μὲ τὶς ἐργατικὲς ἐπιτροπὲς καταπολέμησης τῆς ἀνεργίας γιατὶ στὸ κάτω κάτω τὰ θύματα εἶναι τὰ ἴδια.

ΤΑ ΑΦΗΝΟΥΝ ΑΜΟΡΦΩΤΑ!

Στὴ Δυτ. Γερμανία σήμερα ὑπάρχουν 600.000 περίπου παιδιὰ ξένων ἐργατῶν. Τυπικὰ οἱ ξένοι ἐργάτες ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τοὺς Γερμανοὺς πολίτες ἀλλὰ στὴν πράξη ἡ γερμανικὴ κοινωνία τοὺς φέρεται σχεδὸν ὅπως ἡ ἀμερικανικὴ στοὺς μαύρους. Ἔτσι, λοιπόν, ἐνῶ τὰ παιδιὰ τῶν ξένων ἐργατῶν ἔχουν τὸ τυπικὸ δικαίωμα νὰ πηγαίνουν σχολεῖο καὶ νὰ μαθαίνουν ἀργότερα κάποιο ἐπάγγελμα, τὸ 1968)69 91.000 μόνο παιδιὰ ἦταν γραμμένα σὲ σχολεῖα. Τὰ ὑπόλοιπα ἀναγκάζονται νὰ βγοῦν στὴ βιοπάλη δουλεύοντας σὲ μαγειρεῖα, σὲ ἐργοστάσια κλπ.

Τὸ Γερμανικὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα εἶναι ἔτσι ρυθμισμένο, ὥστε κάνει ἀπρόσιτη τὴν παιδεία ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν Γερμανῶν ἐργατῶν.

Ἂς σημειωθεῖ ὅτι μόλις ἕνα 5% τῶν παιδιῶν τῆς γερμανικῆς ἐργατικῆς τάξης ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ σπουδάζουν. Ὅσον ἀφορᾶ, τὰ ξένα παιδιά, τὸ γερμανικὸ κράτος ἀποφεύγει νὰ ἐφαρμόσει τὰ τυπικὰ δικαιώματα ποὺ τὸ ἴδιο τοὺς ἀναγνώρισε.

Ἀλλὰ καὶ κεῖνα τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ πᾶνε σχολεῖο, ἀντιμετωπίζουν ἕνα σωρὸ δυσκολίες. Μέρος τῶν παιδιῶν αὐτῶν (τὸ μικρότερο) πηγαίνει σὲ γερμανικὰ σχολεῖα μὲ πρόσθετη δυσκολία μιὰ καὶ δὲν γνωρίζει τὴ γλῶσσα.

Τὰ παιδιὰ ποὺ πηγαίνουν σὲ προσωρινὰ μεταβατικὰ σχολεῖα τῆς πατρίδας τους καὶ ἰδιαίτερα τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ἰσπανῶν, τῶν Πορτογάλων καὶ τῶν Τούρκων συναντᾶνε πολὺ μεγαλύτερες δυσκολίες γιατὶ γίνεται προσπάθεια ἀπ' τὶς κυβερνήσεις τῶν χωρῶν τους νὰ τὰ φασιστικοποιήσουν. Συγκεκριμένα στὰ ἑλληνικὰ βιβλία τῶν σχολείων, γίνεται τυφλὸς ἀντικομμουνισμός, προσωπολατρεία τῆς χούντας καὶ ἀντικαθιστοῦν τοὺς ἀντιφρονοῦντες δασκάλους μὲ ὀπαδοὺς τοῦ καθεστῶτος.

Πολλὰ ἑλληνόπουλα ἀναγκάζονται ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δασκάλους νὰ «καρφώνουν» τοὺς γονεῖς τους καὶ τοὺς συγγενεῖς τους.

Ὅταν ἕνα ἑλληνόπουλο στὸ Ντάρμσταττ ἀντιστάθηκε σὲ ὅλα αὐτά, ὁ φασίστας δάσκαλος τὸ πλάκωσε στὸ ξύλο. Τὰ ἴδια συμβαίνουν καὶ μὲ τὰ παιδιὰ τῶν Ἰσπανῶν ὅπου στὰ βιβλία τους ἐξυμνεῖται τὸ φασιστικὸ καθεστώς, καὶ γίνεται τρομερὸς ἀντικομμουνισμός. Ἀναφερόμενος στὶς ἑλληνικὲς καὶ ἰσπανικὲς μεθόδους διδασκαλίας, ὁ παιδαγωγὸς καὶ σύμβουλος τῆς Κολωνίας κ. Οὖντο Πφλέγκαρ, εἶπε ὅτι «οἱ μέθοδοι ἔχουν ἐντελῶς φασιστικὸ χαραχτῆρα καὶ μᾶς εἶναι γνωστὲς ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ Ναζισμοῦ».

Εἶναι φανερὸ ὅτι οἱ γερμανικὲς ἀρχὲς δὲν ἐνδιαφέρονται πραγματικὰ νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα τῆς παιδείας γιὰ τὰ ξένα παιδιὰ καὶ δὲ γίνεται καμμιὰ ἐνέργεια γιὰ νὰ καταπολεμηθεῖ ἡ προσπάθεια φασιστικοποίησης ποὺ γίνεται στὰ σχολεῖα. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς καὶ εἰδικώτερα ὅλοι οἱ ξένοι ἐργάτες νὰ πάρουν στὰ χέρια τους νὰ ἀγωνιστοῦν γιὰ τὴν ἐπίλυση τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προβλήματος, ἐντάσσοντας το μέσα στὰ βασικά τους αἰτήματα.

Α.Ι.Σ.

Τὰ ἐργατικὰ «ἀτυχήματα» — δεῖγμα τῆς ἐργοδοτικῆς ἀσυδοσίας — πολλαπλασιάζονται. Μόνο στὴν περιοχὴ Βαυαρίας, κατὰ τὸ 1969 εἴχαμε 400 νεκροὺς καὶ 138.725 ἀτυχήματα στὸν τόπο ἐργασίας. Σὲ σύγκριση μὲ τὸ 1968, σημειώθηκε αὔξηση κατὰ 13.910.

ΩΣ ΠΟΤΕ ΘΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝ ΑΤΙΜΩΡΗΤΑ;

Ἀναγνώστης μας ἀπὸ τὸ Ντόρτμουντ τῆς Δ. Γερμανίας μᾶς ἔστειλε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Πυχτός, μαῦρος καπνὸς καὶ ἄνθρωποι νὰ πεθαίνουν ἀπὸ ἀσφυξία δὲν ὑπῆρχαν μόνο στὰ ναζιστικὰ στρατόπεδα. Σὲ μιὰ ἐργατικὴ συνοικία κοντὰ στὴν Ἀθήνα, προχθὲς μόλις, σὲ ἕνα μικρό, κρῦο δωμάτιο ποὺ προσπαθοῦσαν μάταια νὰ τὸ ζεστάνουν μὲ μιὰ σόμπα πετρελαίου, κάηκε ἡ γιαγιὰ καὶ πέθαναν ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τοῦ πετρελαίου τὰ τρία ἐγγονάκια της. Οἱ γονεῖς τους εἶναι ἐργάτες στὴν Γερμανία καὶ θὰ κατέβαιναν τώρα τὰ Χριστούγεννα κάτω στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ περάσουν τὶς γιορτὲς μαζὶ μὲ τὰ παιδάκια τους. Κατέβηκαν σὰν τρελλοὶ πιὸ νωρὶς γιὰ νὰ παραβρεθοῦν στὴν κηδεία τους. Μερικοὶ θὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὶς αἰτίες τοῦ «δυστυχήματος» στὴν σόμπα, ποὺ δὲν ἦταν τελευταίου τύπου, στὴ γιαγιὰ ποὺ ἦταν γριά, στοὺς γείτονες, ποὺ δὲν τὸ κατάλαβαν νωρίτερα καὶ ἄλλες τέτοιες ἱστορίες. Ὄχι ἀδέλφια μου, δὲν εἶναι δυστύχημα, οὔτε ἀτύχημα. Εἶναι ἕνα ἀκόμα ἔγκλημα ἐνάντια στοὺς μεροκαματιάρηδες.

Ξενητευόμαστε γιὰ νὰ βροῦμε δουλειά, πηγαίνουμε ὅπου ἔχουν ἀνάγκη τὰ φτηνά μας χέρια, δουλεύουμε σκληρὰ γιὰ νὰ στέλνουμε λεφτὰ στοὺς δικούς μας στὴν Ἑλλάδα γιὰ νἄχουν μιὰν ἀνθρώπινη ζωή, μὰ οὔτε κι αὐτὸ τὸ καταφέρνουμε. Σ' ἕνα μικρὸ δωματιάκι ζοῦμε ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Γερμανία, μαζεύουμε λεφτὰ γιὰ νὰ τοὺς στέλνουμε, ἀλλὰ δὲν φτάνουν. Δουλεύουμε περισσότερες ὧρες ἀπὸ τὶς κανονικὲς (μήπως μπορεῖς νὰ κάνεις κι

(Συνέχεια στὴν 4η σελίδα)

ΑΛΛΕΝΤΕ: ἕνας «προφήτης» ἀποκαλύπτεται

ΣΤΗ ΧΙΛΗ, ἡ κυβέρνηση συνασπισμοῦ τοῦ Ἀλλέντε ποὺ περιλαμβάνει Σοσιαλιστές, Κομμουνιστὲς καὶ φιλελεύθερους, συμπλήρωσε τοὺς δυὸ πρώτους μῆνες στὴν ἐξουσία. Ὁ Ἀλλέντε, ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι μαρξιστής, εἶχε κερδίσει μιὰ δύσκολη ἐκλογικὴ νίκη ἐναντίον δύο ἀντιπάλων τὸν περασμένο Σεπτέμβρη. Τὸ πρόγραμμά του γιὰ ἐθνικοποίηση τῶν ξένων μεταλλείων χαλκοῦ καὶ τῶν μεγαλυτέρων ἐπιχειρήσεων καὶ τραπεζῶν τῆς Χιλῆς, τοῦ ἔδωσε τὴ συντριπτικὴ πλειοψηφία ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες τῶν πόλεων. Τὸ πρόγραμμα τοῦ συνασπισμοῦ ἐπίσης καλοῦσε γιὰ ἄμεσο καὶ γενικὸ ἀναδασμὸ τῆς γῆς ὑπὲρ τῶν 350,000 ἀγροτικῶν οἰκογενειῶν χωρὶς γῆ.

Ἡ οἰκονομία τῆς Χιλῆς κάτω ἀπὸ τὴν προηγούμενη κυβέρνηση τοῦ Φρέϊ χαρακτηρίζονταν ἀπὸ στασιμότητα. Παρ' ὅλες τὶς ὑποσχέσεις γιὰ «δημοκρατικὴ ἐπανάσταση», ἡ ἀγροτικὴ μεταρρύθμιση εἶχε περιορισθεῖ καθὼς καὶ ἡ κατασκευὴ νέων κατοικιῶν γιὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀστέγων, ποὺ ζοῦν σὲ ἑτοιμόρροπες παράγκες. Ὁ πληθωρισμὸς ἀνέβαινε μὲ ρυθμὸ 30%. Ἡ ἀνεργία ἔφτανε τὸ 20% τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ. Ἡ φορολογία εἶχε ἀνέβει κατὰ 20% καὶ πάνω. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἡ προηγούμενη κυβέρνηση εἶχε ἀναγκαστεῖ νὰ χρησιμοποιήσει τὶς ἔνοπλες δυνάμεις γιὰ νὰ σταματήσει ἀπεργίες ἢ ἐξεγέρσεις χωρικῶν. Τὸ 1966, λόγου χάρη, ὁ στρατὸς σκότωσε ὀχτὼ ἐργάτες, καταπνίγοντας μιὰ δυναμικὴ ἀπεργία στὰ μεταλλεῖα χαλκοῦ.

Ὁ Ἀλλέντε κληρονόμησε μιὰ ἀπελπιστικὴ οἰκονομικὴ κατάσταση, τὴν ὁποία ἡ κυβέρνηση του πρέπει νὰ ξεπεράσει γιὰ νὰ μείνει στὴν ἐξουσία. Τὸ πρόβλημα εἶναι ὅτι ἡ κυβέρνηση δὲν διαθέτει τὸ ἀπαραίτητο κοινωνικὸ κεφάλαιο, γιὰ νὰ ἀρχίσει ἕνα πρόγραμμα βιομηχανοποίησης, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἀρχίσει νὰ ἱκανοποιεῖ τὶς ἀνάγκες τόσο τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων ὅσο καὶ τῆς ὑπαίθρου. Ἡ μόνη πρόταση τοῦ Ἀλλέντε μέχρι τώρα εἶναι ἡ ἐθνικοποίηση ΜΕ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ τῶν ἀμερικάνικων μεταλλείων καὶ μεγάλων βιομηχανιῶν καθὼς καὶ ἡ ἀπαλλοτρίωση ΜΕ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ τῶν μεγάλων γαιοκτημόνων.

ΘΑ ΠΕΤΥΧΕΙ ;

ΥΠΟΛΟΓΙΖΕΤΑΙ ὅτι μόνο γιὰ τὰ δυὸ μεγαλύτερα χαλκορυχεῖα ἡ ἀποζημίωση θὰ κοστίσει πάνω ἀπὸ ἕνα δισεκατομμύριο δολλάρια. Αὐτὸ τὸ χρέος θὰ πρέπει νὰ ξεπληρωθεῖ ἀπὸ τὶς ἐξαγωγὲς τῆς Χιλῆς. Ὡστόσο, μεταπολεμικά, οἱ τιμὲς τῶν πρώτων ὑλῶν καὶ τῶν γεωργικῶν προϊόντων, ποὺ ἐξάγουν χῶρες σὰν τὴ Χιλή, ἔχουν πέσει κατὰ πολύ, ἐνῶ ἀντίθετα οἱ τιμὲς τῶν μηχανημάτων καὶ τῶν ἄλλων κεφαλαιουχικῶν ἀγαθῶν ποὺ κατασκευάζουν οἱ ἀναπτυγμένες χῶρες ἔχουν ἀνέβει. Χῶρες, ποὺ στὸ παρελθὸν ἔχουν κάνει ἐθνικοποίηση μ' αὐτὸ τὸν τρόπο (μὲ ἀποζημίωση), ἔχουν ἀναγκαστεῖ νὰ ζητήσουν δάνεια ἀπὸ τὴν Παγκόσμια Τράπεζα ἢ ἀπὸ τοὺς πρώην ἀποικιοκράτες τους γιὰ νὰ ξεπληρώνουν τὰ χρέη τους. Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ τὴν ἀποζημίωση τῶν μεγαλογαιοκτημόνων, ποὺ συνήθως χρηματοδοτεῖται μὲ δάνεια ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μὲ τεράστιους τόκους. Ἔτσι, ἐνῶ μιὰ μικρὴ μερίδα τῶν ἀγροτῶν μπορεῖ νὰ ὠφεληθεῖ, ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία καταδικάζεται στὴ μιζέρια γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τοὺς καρποὺς τῆς «ἀνάπτυξης» κάποιοι τραπεζίτες.

Τελευταῖα, ἡ περικοπὴ τῆς παραγωγῆς στὶς ΗΠΑ καὶ στὴ

Τοῦ ΧΑΡΗ ΑΞΙΟΥ

Δυτικὴ Εὐρώπη ἔχει περιορίσει τὴ ζήτηση γιὰ χαλκό. Οἱ τιμὲς στοὺς τελευταίους ἔξη μῆνες ἔχουν κατρακυλίσει καὶ ἡ προοπτικὴ εἶναι ὅτι θὰ συνεχίσουν νὰ πέφτουν. Τὸ ἐρώτημα λοιπὸν παραμένει : ΠΟΙΟΣ θὰ πληρώσει τὴν ἀποζημίωση ; ΠΟΙΟΣ θὰ φορτωθεῖ τὰ χρέη τῆς «ἀνάπτυξης» ;

ΝΕΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ;

ΑΥΤΟ ποὺ ὁ Ἀλλέντε καὶ ὁ συνασπισμός του φοβοῦνται πάνω ἀπ' ὅλα πρὸς τὸ παρὸν εἶναι τὸ σαμποτάρισμα ἀπὸ τὴ ΣΙΑ καὶ τὶς ντόπιες δεξιὲς δυνάμεις. Οἱ καπιταλιστὲς τῆς Χιλῆς, μὲ τὸ φόβο τῆς ἐθνικοποίησης, μεταναστεύουν ὁμαδόν, μαζὶ μὲ τὰ παχειά τους πορτοφόλια, ἐλπίζοντας γιὰ καλύτερες μέρες. Τὸ χρηματιστήριο καὶ ἡ χρηματαγορὰ ἔχουν κλείσει ξανὰ καὶ ξανὰ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν χρηματιστικὸ πανικό. Στὴ μαύρη ἀγορὰ τὰ ξένα νομίσματα ἀγοράζονται σὲ τριπλάσια τιμὴ ἀπ' τὴν ἐπίσημη. Ὁ Ἀλλέντε παροτρύνει τὸ ντόπιο

(Συνέχεια στὴν 6η σελίδα).

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΕΤΡΕΛΑΙΩΝ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΑΣΗ ΤΟΥ ΩΝΑΣΗ

Τοῦ Ν. ΣΥΒΡΙΩΤΗ

ΠΑΡΑ ΤΙΣ ΦΗΜΕΣ ποὺ εἶχαν κυκλοφορήσει, τὸ συμβόλαιο Ὠνάση μὲ τὴ χούντα δὲν ἀκυρώθηκε τελικά. Τοῦτο ὀφείλεται στὶς διαθέσεις τῆς χούντας νὰ κάνει παραπέρα παραχωρήσεις στὸν μεγαλοεφοπλιστή, ποὺ θὰ στοιχίσουν στὴν ἑλληνικὴ οἰκονομία 300 περίπου ἑκατομμύρια παραπάνω. Κυρίως ὅμως, ἡ τραπεζιτικὴ ὑποστήριξη ποὺ πῆρε ὁ Ὠνάσης γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν ἐπενδύσεών του, ὀφείλεται στὴν τροπὴ ποὺ πῆραν τὰ πολιτικὰ πράγματα στὴ Μέση Ἀνατολὴ κατὰ τὴν περίοδο Νοέμβρη — Δεκέμβρη.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ ἀμερικάνικη τράπεζα Φέρστ Νάσιοναλ Σίτυ κατάθεσε στὶς 11)12)70 γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Ὠνάση 7 ἑκατ. δολλάρια, σὰν ἐγγύηση στὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος. Πρὶν ὅμως τὸ ἀμερικάνικο τραπεζιτικὸ κεφάλαιο ταχθεῖ τόσο ἀποφασιστικὰ ὑπὲρ τῶν ληστρικῶν σχεδίων τοῦ μεγαλοεφοπλιστῆ, εἶχαν μεσολαβήσει τὰ ἑξῆς γεγονότα: Πέτυχε τὸ δεξιὸ πραξικόπημα τοῦ πτέραρχου Ἀσσὰντ στὴ Συρία, ποὺ εἶχε σχεδιαστεῖ ἀπὸ τὴν ΣΙΑ καὶ τὶς ἑταιρεῖες πετρελαίου, πράγμα τὸ ὁποῖο, κατὰ τὸν Κ.Λ. Σούλτσμπεργκερ τῶν Τάϊμς τῆς Ν. Ὑόρκης, θὰ «ἐξασφαλίσει πιὸ ἐλεύθερη καὶ φτηνότερη ροὴ πετρελαίου». (Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ὠνάσης εἶχε ζητήσει ἀναθεώρηση τοῦ συμβολαίου του, ἐπειδὴ οἱ τιμὲς ἀργοῦ πετρελαίου εἶχαν πρόσφατα ἀνέβει κατὰ 50%, κι ἔκαναν τὴν λειτουργία τοῦ διϋλιστηρίου του ἀσύμφορη).

Στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα ἀνακοινώθηκε ὅτι ἡ ἀντιδραστικὴ κυβέρνηση τοῦ Λιβάνου πῆρε 20 ἑκατ. δολλάρια ἀπὸ τὸν Νίξον, γιὰ νὰ χρηματοδοτήσει στρατιωτικὲς ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τῶν παλαιστίνιων ἀνταρτῶν.

Ἐξ ἴσου σοβαρὴ ἐξέλιξη ἦταν ἡ μετάβαση τοῦ βασιλιᾶ Χουσεῒν τῆς Ἰορδανίας στὴν Οὐάσιγκτον ὅπου πῆρε 30 ἑκατομμύρια δολλάρια «βοήθεια», γιὰ ἀνανέωση καὶ ἐνίσχυση τοῦ πολεμικοῦ του ἐξοπλισμοῦ. Λέγεται ἐπίσης ὅτι ὁ Χουσεΐν, σὲ μυστικὲς συναντήσεις μὲ ἀνώτατα στελέχη τῆς Ἰσραηλινῆς κυβέρνησης, συζήτησε κοινὰ σχέδια γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν παλαιστίνιων ἀνταρτῶν.

Οἱ παλαιστίνιοι ἀντάρτες εἶναι ἡ μόνη κοινωνικὴ δύναμη στὴ Μέση Ἀνατολὴ ποὺ θὰ ἀποτελοῦσαν ἕναν ἐνδεχόμενο μελλοντικὸ κίνδυνο γιὰ τὰ συμφέροντα πετρελαίου. Μετὰ ἀπὸ τὸν ἰορδανικὸ ἐμφύλιο πόλεμο τοῦ περασμένου φθινοπώρου, καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν προδοσία τῆς Ἄλ Φάτα, ἡ ὁποία συμβιβάστηκε μὲ τὸν πράκτορα — βασιλιὰ Χουσεΐν, τὸ παλαιστινιακὸ ἀνταρτικὸ κίνημα σήμερα βρίσκεται περικυκλωμένο ἀπὸ τέσσερα ἀντιδραστικὰ φιλοαμερικάνικα καθεστῶτα, ποὺ κινοῦνται νὰ τὸ πνίξουν στὸ αἷμα. Ἐφ' ὅσον οἱ ὀργανωμένες ἐπαναστατικὲς δυνάμεις τῆς Παλαιστίνης, ὅπως ἡ FDPLP (Λαϊκὸ Δημοκρατικὸ Μέτωπο Ἀπελευθέρωσης τῆς Παλαιστίνης) μένουν ἀπομονωμένες πολιτικὰ ἀπὸ τὶς πλατειὲς ἀραβικὲς μᾶζες, σίγουρα ἀντιμετωπίζουν φυσικὴ ἐξόντωση σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα.

Ἡ προοπτικὴ αὐτὴ διάλυσης τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος στὴ Μέση Ἀνατολή, ὁδήγησε τὴν Φέρστ Νάσιοναλ Σίτυ Μπάνκ στὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ κόστη ἀργοῦ πετρελαίου θὰ φτηνήνουν, ἄρα συμφέρει νὰ χρηματοδοτήσουν τὰ συμβόλαια τοῦ Ὠνάση. Γιὰ παρόμοιους λόγους καὶ ὁ Ὠνάσης ὑποχώρησε στὶς ἀπαιτήσεις του γιὰ κρατικὲς τραπεζιτικὲς ἐγγυήσεις ἀπ' τὸ ἑλληνικὸ δημόσιο στὶς 23)11)70, πράγμα ποὺ ἀπάλυνε κάπως

(Συνέχεια στὴν 6η σελίδα).

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ

Ἡ βδομαδιάτικη καθυστέρηση στὴν ἔκδοση τῆς «ΜΑΜΗΣ» ὀφείλεται σὲ τεχνικὲς ἀνωμαλίες καὶ δυσκολίες (ταχυδρομεῖα, τυπογραφεῖο κλπ.), λόγω τῶν ἑορτῶν. Τὰ ἑπόμενα φύλλα μας θὰ κυκλοφοροῦν κανονικὰ κάθε πρώτη τοῦ μήνα.

Τὸ ἐπαναστατικὸ μένος τοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου

ΜΕ ΚΑΝΟΝΙΟΒΟΛΙΣΜΟΥΣ ἐπαναστατικῆς φρασεολογίας καὶ βαρύγδουπες δηλώσεις σχετικὰ μὲ τοὺς στόχους καὶ τὴν ταχτικὴ τῆς Ἀντίστασης προσπαθεῖ ὁ πρόεδρος τοῦ ΠΑΚ Ἀνδρέας Παπανδρέου νὰ θολώσει τὰ νερά, μὲ σκοπὸ ν' ἀποκρύψει τὸν καιροσκοπικὸ χαρακτῆρα τῆς πολιτικῆς του. Σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς διάφορους «παράγοντες» τῆς παραδοσιακῆς Ἀριστερᾶς, ποὺ βάλθηκαν νὰ στολίσουν μὲ ἀντιστασιακὰ παράσημα κι αὐτὸν ἀκόμα τὸ βασιλιὰ Κωνσταντῖνο, ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου ἐμφανίζεται σὰν ὁ ἀνένδοτος ἀντιμοναρχικός, ποὺ ἔβγαλε τὰ ἀναγκαῖα συμπεράσματα ἀπὸ τὸ παρελθόν, καὶ προσανατολίζεται πρὸς ριζοσπαστικὲς λύσεις.

Ἂς δοῦμε ὅμως, τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν πολιτική του αὐτή. Ὁ Παπανδρέου, σὰν ἀστὸς οἰκονομολόγος ἔχει κατανοήσει τὰ βαθύτερα αἴτια τῆς πολιτικῆς κρίσης, ποὺ περνάει ὁλόκληρος ὁ ἀνεπτυγμένος τομέας τοῦ καπιταλισμοῦ. Καὶ τοῦτο φαίνεται ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ ἑρμηνεύει τὴ δυνατότητα πολιτικῆς λύσης σὲ λόγο του, ποὺ ἔβγαλε στὴν Ἀμερικὴ στὶς 3.6.1970 σὲ ἐκδήλωση τῆς ἀμερικάνικης ὀργάνωσης «Ἑνωμένο Μέτωπο». Ἀπευθυνόμενος στοὺς θιασῶτες τῆς πολιτικῆς λύσης, λέει, πὼς ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν στὴ διάθεση τῶν ἀμερικανῶν ν' ἀντικαταστήσουν τὴ χούντα μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε πολιτικὴ ἡγεσία παρεξηγοῦν πλήρως «τὶς ἱστορικὲς δυνατότητες τῆς στιγμῆς στὴν Ἑλλάδα». Δὲν προχωρεῖ στὴν ἀνάλυση τῶν «ἱστορικῶν δυνατοτήτων», ἀφήνει ὅμως νὰ ἐννοηθεῖ, πὼς λείπει ἡ ὑλικὴ βάση γιὰ ἑνοποίηση τοῦ παλαιοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδας κι ἀκόμα πὼς τὸ Πεντάγωνο κάθε ἄλλο παρὰ εἶναι διατεθειμένο νὰ διακινδυνεύσει κυβερνητικὴ ἀλλαγὴ καὶ μάλιστα σὲ μιὰ τόσο σαθρὴ πολιτικὴ βάση.

Η ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ ΑΥΤΗ τοῦ κ. Παπανδρέου, ἔστω κι ἂν δὲν τὴν ἀναπτύσσει ἰδιαίτερα, εἶναι σωστή. Μόνον ποὺ βλέπει τὸν ἑαυτό του ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ κώλυμα πολιτικῆς σαθρότητας καὶ προτείνει δῆθεν δυνατὲς καὶ παράλληλα βιώσιμες λύσεις. Μὲ τὸ τρίπτυχο σύνθημα τοῦ ΠΑΚ «Ἐθνικὴ Ἀνεξαρτησία - Λαϊκὴ Κυριαρχία - Δημοκρατικὲς Διαδικασίες», ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου δημιουργεῖ ψευδαισθήσεις, γιατὶ ἡ πραγματοποίηση τῶν στόχων αὐτῶν εἶναι—μὲ βάση ἀκριβῶς «τὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες τῆς στιγμῆς στὴν Ἑλλάδα» καὶ ὅσο ἡ χώρα μας μένει προσδεμένη στὸ ἅρμα τοῦ δυτικοῦ κόσμου—ἀδύνατη. Ποτέ του ὁ κ. Παπανδρέου δὲν ἔβαλε σὲ ἐρώτημα τὴν ἔνταξη τῆς Ἑλλάδας στὸ ἰμπεριαλιστικὸ στρατόπεδο, ὅσο κι ἂν «κακιώνει» μὲ τοὺς «κακοὺς» τοῦ Πενταγώνου. Ἀντίθετα ἐκλιπαρεῖ τὶς ἄλλες νατοϊκὲς κυβερνήσεις ν' ἀσκήσουν πίεση στὴν ἡγεσία τοῦ Πενταγώνου νὰ διώξει τὴ χούντα ἀπὸ τὸ «δημοκρατικὸ» ὀργανισμὸ τοῦ ΝΑΤΟ. Καὶ ὅταν αὐτὸ δὲν ἐπαρκεῖ, τότε ἔρχεται καὶ ἡ ἀπειλὴ τῆς «δυναμικῆς ἀντίστασης».

★

ΕΤΣΙ Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ μετατρέπει τὸ ὅπλο τοῦ λαοῦ ἐνάντια στοὺς τυράννους του σὲ ἁπλὸ μέσο πίεσης τῶν νατοϊκῶν κυβερνήσεων γιὰ νὰ δεχτοῦν αὐτὸν σὰν τὴ σωστὴ λύση τοῦ πολιτικοῦ προβλήματος τῆς Ἑλλάδας. Ὁ ἴδιος καθορίζει τὸ ρόλο τῆς «δυναμικῆς ἀντίστασης» λέγοντας πὼς «μόνον ὅταν ἡ δυναμικὴ ἀντίσταση ἐνταθῆ τότε οἱ φίλοι μας, Δανοί, οἱ Νορβηγοί, οἱ Ὀλλανδοί, οἱ Ἰταλοὶ θὰ πάρουν σκληρὲς θέσεις ἀπέναντι στὶς ΗΠΑ» (ἐφημερίδα «Ἀγώνας» 24.10.1970, φύλλο 14). Γιὰ εἰδικοὺς λόγους ἀποφεύγει, ὅπως λέγει, τὴ λέξη «ἔνοπλος ἀγώνας» καὶ προτείνει τὸν ὅρο «δυναμικὴ ἀντίσταση». Κι ἐδῶ ἀποκαλύπτεται ὁ στρουθοκαμηλισμὸς τοῦ Παπανδρέου. Γιατὶ ἔνοπλος ἀγώνας προϋποθέτει ὀργανωμένο λαὸ μὲ βάση συγκεκριμένο πρόγραμμα ποὺ νὰ λύνει μακροπρόθεσμα τὰ οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικά του προβλήματα, ἔχει τὴ δική του ἐσωτερικὴ διαλεχτική, ποὺ ξεπερνάει τὶς περιορισμένων διαστάσεων ἐπιθυμίες τοῦ ἀστοῦ πολιτικοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου. Καὶ κάτι ἀκόμα. Ἡ ἀντίσταση, κατὰ τὴ γνώμη του δὲν θὰ πρέπει νὰ συνδυαστεῖ μὲ τὰ οἰκονομικὰ αἰτήματα καὶ διεκδικήσεις τῶν μαζῶν, ἀλλὰ ὀφείλει νὰ πάρει τὴ μορφὴ καθαρὰ δυναμικῆς ἀντίστασης καὶ μόνο.

Ὅταν οἱ ἀστοὶ πολιτικοὶ ριζοσπαστικοποιοῦνται, ξεπερνοῦν ἀκόμα κι αὐτοὺς τοὺς ἀναρχικοὺς σὲ τυχοδιωκτισμό. Μὲ τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ φέρνει γιὰ νὰ δικαιολογήσει τὴ θέση του αὐτὴ συγχέει σκόπιμα τὸ τουριστικὸ μποϋκοτάρισμα τῆς χούντας, «ὄχι στὰ ἐμβάσματα» κτλ., μὲ τὸν ἀγώνα τῶν μαζῶν γιὰ οἰκονομικὲς διεκδικήσεις. Καὶ σὰν νὰ μὴν φτάνει αὐτὸ θεωρητικολογεῖ καὶ πάνω στὶς δυνατότητες μαζικοῦ κινήματος, θέλοντας νὰ κριτικάρει, κατὰ τὰ φαινόμενα, τὶς λίγες ἀλλὰ ξεκάθαρες μαρξιστικὲς ἀπόψεις πάνω στὸ ζήτημα τῆς ταξικῆς ὀργάνωσης τῆς ἀντίστασης, ἀποδίδοντας μάλιστα στοὺς φορεῖς τῶν ἀπόψεων αὐτῶν, τὴ δική του στατικὴ κατανόηση τοῦ μαζικοῦ κινήματος.

Ο Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ δὲν σφυρηλατεῖ μόνος του τὰ μεγαλεπίβολα σχέδιά του. Πίσω του βρίσκεται ἕνα κομμάτι τῆς «γηραιᾶς» εὐρωπαϊκῆς Σοσιαλδημοκρατίας, ποὺ ἀφοῦ ξεπούλησε τὴν ἐργατικὴ τάξη στοὺς καπιταλιστές, χρειάζεται μιὰ νέα σοσιαλδημοκρατικὴ κυβέρνηση σὲ εὐρωπαϊκὴ χώρα καὶ μάλιστα μὲ ἀντιστασιακὰ τρόπαια, γιὰ νὰ δυναμώσει τὸ ξεπεσμένο γόητρό της. Δὲν ἔχει νὰ χάσει τίποτα! Μ' ἕνα σμπάρο δυὸ τριγώνια! Ὁ Παπανδρέου εἶναι φερέγγυο πρόσωπο. Κατάληψη τῆς ἐξουσίας στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ μέρους του σημαίνει ἐξασφάλιση τῆς Ἑλλάδας στὰ πλαίσια τοῦ δυτικοῦ κόσμου, διατήρηση τοῦ καπιταλιστικοῦ κράτους σὲ γερώτερες βάσεις καὶ ἀνανέωση τοῦ σαρακοφαγωμένου κορμοῦ τῆς εὐρωπαϊκῆς Σοσιαλδημοκρατίας. Ὄνειρα θερινῆς νύχτας ! Ἡ κρίση τοῦ καπιταλισμοῦ, ποὺ ὁ κάθε ἐργάτης τὴ νιώθει στὸ πετσί του τραντάζει συθέμελα τὴ βάση τοῦ συστήματος καὶ βγάζει ἱστορικὰ ἄχρηστα τὰ κοινοβούλια τῆς μπουρζουαζίας. Ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου εἶναι θῦμα τῆς κοινοβουλευτικῆς του χίμαιρας. Καὶ τὸ χειρότερο, σέρνει στὸ χορὸ τῶν ξοφλημένων μιὰ σειρὰ ζωντανὲς δυνάμεις ποὺ ἡ θέση τους εἶναι στὶς γραμμὲς τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων. στὰ πλαίσια μιᾶς ταξικοποιημένης ἀντίστασης κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν φυσικῶν συμμάχων της. Μὲ βάση ἕνα ἐπαναστατικὸ κοινωνικὸ πρόγραμμα ὀργανώνεται καὶ δένεται ὁ ἀγώνας τῶν καταπιεσμένων μαζῶν ἐνάντια στὴ χούντα, ἐνάντια στὸ καπιταλιστικὸ σύστημα, γιὰ τὴν κατάληψη τῆς σοσιαλιστικῆς ἐξουσίας στὴν Ἑλλάδα. Μ' αὐτὴ τὴν προοπτική, οἱ θυσίες στὸ βωμὸ τῆς ἔνοπλης ἐπανάστασης δικαιώνονται.

ΜΑΡΚΟΣ ΡΟΚΑΣ

Η ΑΥΘΟΡΜΗΤΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΩΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Στὴν Πολωνία οἱ πόλεις ἔχουν ἀκόμα τὰ σημάδια τοῦ ξεσηκώματος τῶν ἐργατῶν ποὺ ζητοῦσαν χαμηλότερες τιμές, μεγαλύτερους μισθοὺς καὶ διαμαρτυρόντουσαν γιατὶ ἡ κρατικὴ γραφειοκρατία πῆρε ἀποφάσεις γιὰ τὴ ζωή τους χωρὶς ποτὲ νὰ τοὺς ρωτήσει. Στὸ Στεττίνο οἱ ἐργάτες δὲν περιορίστηκαν μόνο στὴ διαμαρτυρία, ἀλλὰ προχώρησαν καὶ στὴ σωστὴ λύση. Ἡ ἀπεργιακὴ ἐπιτροπὴ δὲν περιορίστηκε μόνο σὲ οἰκονομικὲς διεκδικήσεις, ἀλλὰ πῆρε μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν κατοίκων τοῦ Στεττίνου τὶς ἐξουσίες μέσα στὴν πόλη ποὺ μέχρι τότε ἀνῆκαν στὸ κόμμα καὶ στὴν τοπικὴ διοίκηση. Ἔτσι, γιὰ μερικὲς μέρες οἱ πολωνοὶ ἐργάτες στὸ Στεττίνο ὅπως καὶ τὸ 1956 στὸ Πόσδαν, δημιούργησαν μιὰ ἀληθινὴ ἐργατικὴ δημοκρατία. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συνεχιστεῖ γιὰ πολὺ ἀπὸ μόνη της ἐκτὸς ἂν ἐπεκτεινόταν καὶ στὴν ὑπόλοιπη Πολωνία. Ἀλλὰ πρόλαβε ἡ γραφειοκρατία καὶ μὲ μερικὲς ἀλλαγὲς προσώπων καὶ τὴν ὑπόσχεση ὅτι οἱ τιμὲς τῶν βασικῶν εἰδῶν δὲν θὰ ἀνέβουν στὰ προσεχῆ δυὸ χρόνια σταμάτησε πρὸς τὸ παρὸν τὸ ξεσήκωμα.

Ἡ πολιτικὴ δομὴ τῆς Πολωνίας στηρίζεται στὴ κρατικὴ γραφειοκρατία ποὺ στὴν κορφή της ταυτίζεται μὲ τὴν ἡγεσία τοῦ Κ.Κ. Πολωνίας, καὶ ἡ ὁποία ἐλέγχει τὰ μέσα παραγωγῆς καὶ ἀποφασίζει τί θὰ παραχθεῖ καὶ πῶς θὰ διανεμηθεῖ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ ἐργάτες εἶναι στερημένοι κάθε οὐσιαστικῆς ἐξουσίας ἀκόμα καὶ στὸν τόπο παραγωγῆς ὅπου τὰ ἐργατικὰ συμβούλια, ὅταν καὶ ὅπου λειτούργησαν, περιορίστηκαν σὲ ἐπίπεδο ἐργοστασίου μὲ ρόλο συμβουλευτικὸ καὶ ποτὲ δὲν ἀπόκτησαν τὸν ἔλεγχο ὅλου τοῦ κοινωνικοῦ προϊόντος. Ἔτσι, ἐνῶ ἡ γραφειοκρατία ἐξακολουθεῖ νὰ ξοδεύει ὅ,τι τῆς χρειάζεται γιὰ τὴν προστασία καὶ συντήρησή της στὴν ἐξουσία (στρατός, ἀστυνομία, διοικητικὸς μηχανισμός), οἱ κοινωνικὲς δαπάνες ἔπεσαν τὰ τελευταῖα χρόνια κατὰ 3 δισ. ζλότυ. Συγχρόνως οἱ δυσκολίες τοῦ τελευταίου πενταετοῦς πλάνου (1966—70) νὰ πραγματοποιήσει ὅλες τὶς προγραμματισθεῖσες ἐπενδύσεις του (60 δισ. ζλότυ ἔλλειμμα), σήμαινε μεγαλύτερη πίεση στὰ ἐργατικὰ εἰσοδήματα. Ἡ προσπάθεια δὲ τῆς Πολωνίας γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῶν ἐμπορικῶν της συναλλαγῶν μὲ τὴ Δύση (τελευταῖο σύμφωνο Πολωνίας — Δυτ. Γερμανίας) καὶ ἡ τάση γιὰ ἐκσυγχρονισμὸ τῆς βιομηχανίας της στηρίζεται κατὰ πολὺ στὴν εἰσαγωγὴ μηχανημάτων ἀπὸ τὴ Δύση ποὺ ἡ πληρωμή τους γίνεται πρὸς τὸ παρὸν κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ ἀγροτικὰ προϊόντα. Αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὸ ἀνέβασμα τῶν τιμῶν αὐτῶν τῶν προϊόντων στὴν ἐσωτερικὴ ἀγορά. Ἔτσι ὁ οἰκονομικὸς καὶ πολιτικὸς ἔλεγχος τῆς γραφειοκρατίας σήμαινε ὅτι ὅλες οἱ σπουδαῖες οἰκονομικὲς ἀποφάσεις τῶν τελευταίων χρόνων πάρθηκαν σὲ βάρος τῆς ἐργατικῆς τάξης (στασιμότητα ἡμερομισθίων, αὔξηση τιμῶν, πτώση τῶν κοινωνικῶν δαπανῶν). Ἡ μόνη περίοδος ποὺ οἱ ἐργατικοὶ μισθοὶ ἀνέβηκαν κατὰ 30% (πραγματικοί), ἦταν τὴν περίοδο μετὰ τὸ Πόσδαν (1956—59), ὅταν εἶχε σπάσει προσωρινὰ ἡ μονολιθικὴ δομὴ τοῦ κόμματος καὶ εἶχαν τὰ ἐργατικὰ συμβούλια ἀποκτήσει αὐτοδυναμία ἔξω ἀπὸ τὸν κομματικὸ μηχανισμό.

Οἱ ἀλλαγὲς ποὺ ἔγιναν αὐτὸν τὸν καιρὸ μέσα στὸ Κόμμα καὶ στὴν κυβέρνηση, μὲ τὸ διορισμὸ τοῦ Γκίρεκ καὶ ἄλλων τεχνοκρατῶν καὶ ὅπου τὸ ὅλο πρόβλημα περιορίζεται σὲ καλλίτερη καὶ ἀποτελεσματικώτερη διαχείριση τῆς οἰκονομίας καὶ ὄχι σὲ ἀλλαγὴ τοῦ κέντρου ἐλέγχου ἀπὸ τὴ γραφειοκρατία τοῦ κόμματος στὸν τόπο τῆς παραγωγῆς, δὲν πρόκειται νὰ φέρουν καμμιὰ οὐσιαστικὴ βελτίωση στὸ βιωτικὸ ἐπίπεδο τῶν ἐργατῶν.

Τὰ τελευταῖα γεγονότα στὴν Πολωνία, ὅπως καὶ στὴν Τσεχοσλοβακία τὸ 1968—69 καθὼς καὶ ἡ Οὑγγρικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1956 δείχνουν ὅτι οἱ ἐργάτες στὰ Ἀνατολικὰ Κράτη συνειδητοποιοῦν ὅλο καὶ περισσότερο ὅτι μόνο ὅταν ἡ πολιτικὴ ἐξουσία στηριχθεῖ πάνω στὰ ἐργατικὰ συμβούλια, μποροῦν νὰ ἐξασφαλιστοῦν οἱ ἀπαραίτητες συνθῆκες γιὰ μιὰ ἀληθινὴ ἐργατικὴ δημοκρατία.

Σκίτσο τῆς ΣΤΕΛΛΑΣ

ΕΚΡΗΚΤΙΚΗ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΙΣΠΑΝΙΑ

Ὅλο τὸν περασμένο μῆνα, χιλιάδες ἐργάτες καὶ φοιτητὲς κατέβαιναν κάθε μέρα σὲ ἀπεργίες καὶ διαδηλώσεις σ' ὅλη τὴν Ἰσπανία ἐνάντια στὴ δίκη — φιάσκο τῶν Βάσκων, ποὺ τὰ δικαστήρια τοῦ Φράνκο καταδίκασαν σὲ θάνατο. Τὰ ἐργοστάσια βρισκόντουσαν σὲ διαρκῆ ἀναβρασμό. Οἱ Βάσκοι καλοῦσαν σὲ ἀπεργία, ποὺ εἶχε τὴν προοπτικὴ νὰ ἁπλωθεῖ σ' ὅλη τὴ χώρα. Ἡ ἀστυνομία συγκρουόταν μὲ διαδηλωτὲς σ' ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις. Στὶς ἄλλες χῶρες, ἐξόριστοι Ἰσπανοὶ καὶ ξένοι σύντροφοί του ὀργάνωναν συνεχῶς μαχητικὲς διαδηλώσεις. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα, ἡ ἀπόφαση τοῦ Φράνκο νὰ ἀλλάξει τὴν ποινὴ ἀπὸ θάνατο σὲ 30 χρόνια φυλακὴ ἦταν μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ διασώσει τὴ δικτατορία του ποὺ παρέπαιε. Παρ' ὅλη τὴν προσπάθειά του νὰ δείξει ὅτι ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ φασιστικὴ του παράδοση καὶ νὰ συνεργαστεῖ μὲ «φιλελεύθερους» τεχνοκράτες καὶ ἐπιχειρηματίες, ὅταν τὸ ἐργατικὸ ξεσήκωμα ἄρχισε νὰ φουντώνει παρ' ὅλους τοὺς ἀντιαπεργιακοὺς νόμους, ὁ Φράνκο ἀναγκάστηκε νὰ παρατήσει τὴ «φιλελεύθερη» μάσκα. Τὸν τελευταῖο καιρὸ κινητοποιήθηκαν ξανὰ οἱ φαλαγγίτες σὲ ὀργανωμένες συγκεντρώσεις καὶ ξαναστήθηκαν τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια.

Ἡ Ἰσπανικὴ κυρίαρχη τάξη βρίσκεται διαιρεμένη πάνω στὸ θέμα τῆς «φιλελευθεροποίησης», γιατὶ οἱ δυνατότητες ποὺ τῆς ἀνοίγταν μὲ τὴν Κοινὴ Ἀγορὰ καὶ τὶς Ἀμερικάνικες ἐπενδύσεις — πάνω στὶς ὁποῖες θὰ στηριζόταν ἡ «φιλελευθεροποίηση» — φαίνονται τώρα πολὺ περιορισμένες μπροστὰ στὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ ἴδιες οἱ χῶρες τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς.

Οἱ ἐργατικὲς Ἐπιτροπές, μόνη ἄμεση ἐκπροσώπηση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ παντοδύναμες μέσα στὰ ἐργοστάσια, εἶναι ἡ μόνη δύναμη ποὺ μπορεῖ νὰ σαρώσει τὸ φασιστικὸ κράτος καὶ νὰ δημιουργήσει τὶς συνθῆκες γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ Σοσιαλισμοῦ στὴν Ἰσπανία.

Μ. Χ.

Ο ΑΛΛΕΝΤΕ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 5η σελίδα).

κεφάλαιο νὰ ὑποστηρίξει τὴν κυβέρνησή του.

Ἡ πραγματικὴ βάση τῆς κυβέρνησης Ἀλλέντε δὲν εἶναι τὸ κοινοβούλιο, ἀλλὰ οἱ 12000 Ἐπιτροπὲς Λαϊκῆς Ἑνότητας, στὰ τρία τέταρτα τῶν ὁποίων κυριαρχεῖ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα. Ὑπάρχουν ὅλο καὶ περισσότερες ἐνδείξεις ὅτι οἱ Ἐπιτροπές, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἐργάτες καὶ ἀγρότες, ἔχουν ἀρχίσει νὰ χάνουν τὴν ὑπομονή τους μὲ τὴν ἀναποφασιστικότητα τῆς κυβέρνησης. Στὴν ὕπαιθρο οἱ ἀγρότες, συχνὰ μὲ τὴν καθοδήγηση στελεχῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἔχουν ἀρχίσει νὰ καταλαμβάνουν «παράνομα» τὰ μεγάλα κτήματα. Στὶς πόλεις οἱ ἀπεργίες ξαπλώνονται. Οἱ ἄστεγοι ἔχουν ἀρχίσει νὰ καταλαμβάνουν σπίτια καὶ σὲ μερικὲς περιπτώσεις συγκρούστηκαν μὲ τὴν ἀστυνομία, ποὺ πῆγε νὰ τοὺς διώξει. Οἱ ἐλπίδες ἑκατομμυρίων καταπιεσμένων Χιλιανῶν, ποὺ τὰ δυὸ τρίτα τους φυτοζωοῦν μὲ λιγώτερα ἀπὸ δυὸ δολλάρια τὴν μέρα, ἔχουν ἀναπτερωθεῖ. Ἂν ὁ Ἀλλέντε καὶ οἱ ἄλλοι «Μαρξιστὲς» τοῦ ἀποφάσιζαν νὰ προχωρήσουν πραγματικὰ σὲ ἐθνικοποιήσεις καὶ ἀπαλλοτριώσεις, οἱ 12000 Ἐπιτροπὲς θὰ μποροῦσαν νὰ σχηματίσουν τὸν πυρῆνα μιᾶς νέας, ἐπαναστατικῆς, κυβέρνησης.

Ὅμως, ἀντὶ γιὰ κάτι τέτοιο, ὁ κ. Μπράβο, ἀνώτερος οἰκονομικὸς σύμβουλος καὶ γνωστὸς γιὰ τὸ σύνδεσμό του μὲ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, δήλωσε στὶς 27 Σεπτέμβρη ὅτι «αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ εἶναι μιὰ μαρξιστικὴ κυβέρνηση». Καὶ ἡ γνώμη τῶν Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης εἶναι ἀπὸ τὸν καιρὸ τῶν ἐκλογῶν «ὁ κ. Ἀλλέντε ἔχει γίνει λιγώτερο Μαρξιστής».

Ἡ διεθνιστικὴ πολιτικὴ στὸ Ἑλληνικὸ κίνημα

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Δεκέμβρης.—

Γιὰ νὰ μπορέσει τὸ Ἑλληνικὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα νὰ φτάσει στὴν τελικὴ Σοσιαλιστικὴ νίκη, πρέπει νὰ ἐργαστεῖ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις τῶν ΗΠΑ καὶ τῆς Εὐρώπης.

Αὐτὴ ἦταν ἡ θέση ποὺ ὑπογραμμίστηκε σὲ δημόσια συζήτηση μὲ θέμα «Ἑλλάδα — Τί πρέπει νὰ κάνουμε», ποὺ πραγματοποιήθηκε στὶς 18 Δεκέμβρη στὴν Νέα Σχολὴ Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν Νέας Ὑόρκης. Ἐκφραστὲς τῆς ἄποψης αὐτῆς ἦταν οἱ Λὺν Μάρκους, τοῦ Ἐθν. Γραφείου Ἐργατικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν ΗΠΑ, καὶ Νίκος Συβριώτης τῶν Ἐπαναστατικῶν Σοσιαλιστικῶν Ὁμάδων.

Ἡ ἀνάλυσή τους βασίστηκε στὸ θεμελιῶδες γεγονὸς ὅτι ἡ ἑλληνικὴ χούντα δημιουργήθηκε καὶ ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὶς ΗΠΑ, ποὺ βρίσκονται σὲ στενὴ συνεργασία μὲ τὰ καπιταλιστικὰ συμφέροντα τῆς Εὐρώπης καί, μέσω τῶν Νατοϊκῶν δυνάμεων, διαιωνίζουν τὴν κατάσταση στὴν Ἑλλάδα.

Διαφορετικὲς ἀπόψεις ἐκφράσανε οἱ καθηγητὲς Σέντον καὶ Ἰωσηφίδης (τῆς Ἀντιδικτ. Ἐπιτρ. Φιλαδελφείας), ποὺ τόνισαν κυρίως τὸν ἐθνικὸ καὶ «ἐσωτερικὸ» χαρακτήρα τοῦ ἀντιχουντικοῦ ἀγώνα. Ὁ καθηγητὴς Σάντον πρόβαλε ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης γιὰ «δυναμικὲς» ἐνέργειες ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων στὸ ἐσωτερικὸ καὶ εἶπε ὅτι οἱ ξένοι τουρίστες θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ βοηθήσουν στὸν τομέα αὐτό. Ἐξ ἄλλου, ὁ καθηγητὴς κ. Ι. Ἰωσηφίδης τόνισε ὅτι γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς χούντας πρέπει ὅλα τὰ κοινωνικὰ στοιχεῖα στὴν Ἑλλάδα νὰ ὑποτάξουν τὶς ταξικὲς καὶ ἰδεολογικές τους διαφορὲς καὶ νὰ ἑνωθοῦν κάτω ἀπὸ τὸ αἴτημα τῆς ἀνατροπῆς τῆς χούντας.

Στὴ συζήτηση, ποὺ ἀκολούθησε, ὁ Μάρκους καὶ ὁ Συβριώτης ἀνέπτυξαν συμπληρωματικὰ ἐπιχειρήματα. Ὁ πρῶτος περιέγραψε τοὺς ἀπ' εὐθείας δεσμοὺς ποὺ Ἀμερικανοὶ παράγοντες (ὅπως οἱ Ἄγκνιου καὶ Τὸμ Πάπας) ἔχουν μὲ τὴν ἑλληνικὴ πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ζωὴ καὶ πρόβαλε τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι βάση ἐπιχειρήσεων τῆς ΣΙΑ γιὰ τὸν χῶρο τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου. Ἐξάλλου, ὁ ὁμιλητὴς τῶν ΕΣΟ ἐπεσήμανε τὶς ἐσωτερικὲς καὶ διεθνεῖς οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς συνθῆκες ποὺ δημιούργησαν τὴν χούντα.

Οἱ ἀπόψεις τῶν δυὸ ὁμιλητῶν προκάλεσαν ζωηρὲς συζητήσεις στὸ ἀκροατήριο (ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ Ἀμερικανοὺς διανοούμενους καὶ Ἕλληνες ἀριστερούς) ποὺ διάρκεσαν γιὰ δυὸ περίπου ὧρες.

Β. Σ.

Συνεχίζεται ἡ ἀγωνιστικὴ ἀναταραχὴ τῶν οἰκοδόμων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, Δεκέμβρης.—

Σὲ ἀγωνιστικὴ ἐπιφυλακὴ παραμένουν οἱ οἰκοδόμοι ὁλόκληρης τῆς χώρας. Τὸ δευτεροβάθμιο Διαιτητικὸ Δικαστήριο Ἀθήνας συζήτησε τὴν πανελλαδικὴ συλλογικὴ σύμβαση τῶν οἰκοδόμων κι ἔδωσε δεκαπενθήμερη προθεσμία στὶς ἐργοδοτικὲς κι ἐργατικὲς ὀργανώσεις γι' ἀπ' εὐθείας συνεννοήσεις μεταξύ τους.

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη αὐτῶν τῶν διαπραγματεύσεων, οἱ κινητοποιήσεις τῶν οἰκοδόμων γιὰ τὰ καυτὰ τους προβλήματα εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ἐνταθοῦν. Δεῖγμα τῶν ἀγωνιστικῶν διαθέσεων ἔδωσε ἡ ὀγκώδης συγκέντρωση οἰκοδόμων, ποὺ ἔγινε στὴ Θεσσαλονίκη στὶς 13 τοῦ Δεκέμβρη. Στὴ συγκέντρωση ὑπῆρξαν καὶ τολμηρὲς φωνές, ποὺ μίλησαν γιὰ ἀπεργία, χειροκροτούμενες ἀπὸ τὸν κύριο ὄγκο τῶν συγκεντρωμένων.

Στὸ ψήφισμα, ποὺ ἐνέκρινε ἡ συγκέντρωση, τονίζεται ὅτι οἱ οἰκοδόμοι ἐπιμένουν στὴν πλήρη ἱκανοποίηση τῶν αἰτημάτων τους (κατοχύρωση 7ωρης ἐργασίας, αὔξηση ἡμερομισθίων κατὰ 20%, καθιέρωση ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, αὔξηση συντάξεων κατὰ 25%, πλήρης ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψη κλπ.).

Ἡ κρίσιμη φάση τῆς ἀγωνιστικῆς αὐτῆς κινητοποίησης ἀναμένεται νὰ σημειωθεῖ ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκδοση τῆς ἀπόφασης τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου.

Η ΣΥΜΒΑΣΗ ΩΝΑΣΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 5η σελίδα).

τὸν καυγά του μὲ τὸν Μακαρέζο.

Ὅπως ἐν τῷ μεταξὺ ἄφησε νὰ ἐννοηθεῖ ὁ ὑφυπουργὸς Συντονισμοῦ Φθενάκης, ἡ χούντα εἶναι ἕτοιμη νὰ κάνει μιὰ σειρὰ παραχωρήσεων ὅσον ἀφορᾶ τὴν κοστολόγηση τῶν προϊόντων τοῦ Ὠνάση, ἀρκεῖ ὁ ἴδιος ν' ἀρχίσει νὰ κάνει τὶς ἐπενδύσεις του. Αὐτὲς ὅμως οἱ τυχὸν παραχωρήσεις, πρὶν δοθοῦν, πρόκειται νὰ προκαλέσουν μεγάλη μάχη ἀνάμεσα στὴ χούντα. Ὅπως εἶναι γνωστό, τὸ ζήτημα τοῦ διϋλιστηρίου καὶ τῶν χημικῶν ὑποπροϊόντων τοῦ πετρελαίου, ὁ Ὠνάσης ἔχει δυὸ πανίσχυρους ἀντιπάλους στὸ πρόσωπο τοῦ Τὸμ Πάππας καὶ τοῦ Νιάρχου. Καὶ αὐτοὶ οἱ δυὸ δὲν πρόκειται ν' ἀφήσουν νὰ γίνουν εὔκολα οἰκονομικὲς παραχωρήσεις στὸν Ὠνάση, ποὺ θὰ ἀπειλοῦσαν τὰ συμφέροντά τους. Ἔχουν, ἐξ ἄλλου, τὴν πολιτικὴ δύναμη νὰ προκαλέσουν μεγάλη μάχη μέσα στοὺς κόλπους τῆς χούντας.